2 · 2018

Vår kyrkas mission

Kirkkomme *Lähetys*

Tulevaisuuden seurakuntalaisuus

ja kirkon jäsenen identiteetti

Sivut 4–25

KIRKKOHALLITUS†
Kirkon lähetystyön keskus

Osoitteenmuutokset
Puhelin: 09 18021
Sähköposti: lahetyslehti.kirkkohallitus@evl.fi
Kirkkohallitus/KLK
PL 210, 00131 Helsinki

Julkaisija
Kirkon lähetystyön keskus
PL 210, 00131 Helsinki
Puhelin 09 18021
Faksi 09 1802 350
sakasti.evl.fi/kirkkommelahetys

Päätoimittaja
Risto Jukko
risto.jukko@evl.fi

Toimitussihteeri
Danielle Miettinen
ext-danielle.miettinen@evl.fi

Toimitus
Ville Auvinen
Johanna Björkholm-Kallio
Kari Eskelinen
Anssi Nurmi
Jaakko Rusama
Kimmo Saares
Saija Tiilikainen

Paino
Grano Oy

Taitto
Jouni Halonen, Grano Oy

Painos
3300 kpl

ISSN 0789-5135
ISSN 2242-3877 (verkko)

YMPÄRISTÖMERKKI
MILJÖMÄRKT
4041 0955
Painotuote

Kirkkomme Lähetys 2/2018

Teema: Seurakuntalaisuus

Innokkaat kirkon jäsenet Etiopiasta, Thaimaasta, Malesiasta ja Hollannista kertovat seurakunnistaan. **Sivut 4–7.**

Maailmankatsomukset dialogissa

Asiantuntija **Laura Arikka** ja vararehtori **Vesa Ollilainen** kertovat, miten keskustelua tulisi käydä. **Sivut 18–21.**

Summary

This issue of our journal *The Mission of Our Church* deals with Christian identity, a theme closely connected with discipleship. What does it mean to be a follower of Jesus in today's world? We present some people from different churches and different parts of the world, and we deal with the theme also from the point of view of the New Testament. In Finland the theme is also important from the aspect of the coming parish council elections in the autumn. The journal also presents two directors of the Commission on World Mission and Evangelism in the World Council of Churches, the outgoing and the new one. The latter is currently the editor-in-chief of this journal, Rev. Dr Risto Jukko.

Sisältö

4–25 Seurakuntalaisuus Raamatussa, Suomessa ja maailmalla
27 Raamattu: Niko Huttunen
28–32 Kirjat
39 Lähetysteologin pöydältä: Jaakko Rusama
40–41 Jooseop Keumin haastattelu
44 Kierrätyspiste: Opiskelijat liikkeellä Aallossa
45 Kolumn: Björn Vikström
46–47 Aktuellt
48 Rukous

KANSIKUVA Kirkkojen maailmanneuvosto juhli 70 vuotista taivaltaan kesäkuussa Genevessä. Teemana oli ekumeeninen pyhiinvaellus. Kuva: Albin Hillert/KMN

Jäähyväisten aika

Aarne Ormio

MAAILMA MUUTTUU ja maailmanlähetys sen mukana. Myös lehtemme muuttuu. Tämä *Kirkkomme Lähetys* -lehden numero on viimeinen paperilehti. Ensi vuoden ensimmäinen numero ilmestyy vain sähköisessä muodossa. Muutos on pitkän harkinnan tulos. Verkkolehti palvelee paremmin tämän päivän viestinnän tarpeita ja löydämme sen avulla lehdelle myös uusia lukijoita ja ystäviä. Uskomme ja toivomme myös nykyisen lukijakuntamme löytävän sähköisen lehden pariin.

Kirkkomme Lähetys on ilmestynyt yhtäjaksoisesti vuodesta 1959. Se oli ensin Suomen kirkon lähetysasiain neuvottelukunnan lehti. Kirkon lähetystyön keskuksen tultua perustetuksi 1976 siitä tuli Kirkon lähetystyön keskuksen ja Suomen kirkon lähetystoimikunnan (nykyinen kirkon lähetystyön toimikunta) lehti. Emme aio luopua tästä pitkästä perinteestä. Kirkon lähetystyön keskus tarjoaa lukijoille edelleen näkökulmia koko kirkon koko lähetykseen niin Suomessa kuin kaikkialla maailmassa.

LEHDEN MUODONMUUTOKSEN yhteydessä vaihtuu myös päätoimittaja. Olen ollut etuoikeutettu saatuani olla tämän lehden päätoimittaja seitsemän ja puoli vuotta. Kiitän lehden osaavaa toimitusta ja kaikkia lukijoita näistä vuosista.

Jätän Kirkon lähetystyön keskuksen ja *Kirkkomme Lähetys*-lehden päätoimittajuuden lokakuun alussa ja muutan Geneveen Kirkkojen maailmanneuvoston Maailmanlähetyksen ja evankelioimisen komission johtajaksi.

> Tämä *Kirkkomme Lähetys* -lehden numero on viimeinen paperilehti.

Olen vakuuttunut, että Suomen evankelisluterilaisen kirkon lähetyslehti säilyy yhtä laadukkaana kuin tähänkin asti ja palvelee kaikkia lukijoitaan myös jatkossa.

Risto Jukko, TT, FT

PS. Arushassa keväällä pidetyn maailmanlähetyksen ja evankelioimisen konferenssin jatkotyöskentely on päässyt hyvään vauhtiin niin maailmalla kuin Suomessa. Kirkon lähetystyön keskus järjesti huhtikuussa ensimmäisen Arushan kokouksen teemoja käsitelleen seminaarin, ja seuraava pidetään 27. marraskuuta Helsingissä.

Seminaarin teemoja ovat kirkon julistus ja opetus postmodernissa yhteiskunnassa, Global Christian Forum ja sen ekumeeninen merkitys sekä ekumeeniset haasteet kristittyjen yhteiselle todistukselle.

Kirkkomme Lähetys 50 vuotta sitten

Uusheräys pakanalähetystyössä

LESTADIOLAISEN KRISTILLISYYDEN uudenheräyksen piiriin kuuluvien henkilöiden toimesta on Suomen Lähetysseuran yhteydessä tehty pakanalähetystyötä yli 60 vuoden ajan. Alustavia neuvotteluja omien lähettien saamiseksi Kiinaan käytiin vuosina 1906 ja 1907. Suomen Lähetysseuran silloinen lähetysjohtaja J. Mustakallio oli mukana Oulussa pidetyissä kirkolliskokouksissa, joihin lähetystyöstä kiinnostuneita lestadiolaisia oli kutsuttu eri puolilta Suomea. - - Keväällä 1907 oli jo perustettu maahamme asiamiesverkosto yli sadalle paikkakunnalle varojen keräämiseksi pakanalähetystyötä varten. Oulun maakunta-arkistossa olevista perustamisasiakirjoista ilmenee, että Suomen Lähetysseuran Lestadiolaisen Haaraosaston Päätoimikunta nimesi 1907 ja tammikuussa 1908 yhteensä 35 puhujaveljeä sisälähetystyöhön ja lähetyskokousten pitäjiksi, jotta pakanalähetysasia saataisiin nopeasti tutuksi eri puolilla maatamme.

Ahti Koivula
Kirkkomme Lähetys heinäkuu 1968

Neljä onnellista seurakuntalaista

Rikasta jumalanpalveluselämää, rukousta, kasvua kivun kautta ja upeaa yhteisöllisyyttä. Etiopialainen, thaimaalainen, malesialainen ja hollantilainen kristitty kertovat omista kotiseurakunnistaan ja elämästään sen keskellä.

Degu Genffe:
Rukoilemme kasvua ja kasvamme

KUULUN MEKANE Yesus -kirkon seurakuntaan Hosannassa, joka sijaitsee Etiopian eteläosassa. Nopeasti kasvavaan seurakuntaan kuuluu 2500 jäsentä. Seurakunta on aloittanut uuden kirkon rakentamisen, kun väki ei enää mahdu vanhaan. Jumalanpalveluksiin osallistuu säännöllisesti lähes 2000 henkeä. Meillä on yksi pappi ja viisi evankelistaa. Tänä syksynä saamme toisen papin.

Olen ammatiltani synodini teologisen seminaarin rehtori. Vapaa-aikanani saarnaan jumalanpalveluksissa muutaman kerran vuodessa ja pidän seurakunnassa työpajoja ja opetuksia eri aiheista.

Sunnuntain jumalanpalvelus kestää yli kaksi tuntia. Ehtoollista vietetään kerran kuussa. Seurakuntaan tulleet uudet ihmiset ohjataan välittömästi kasteopetukseen, jota järjestetään jumalanpalveluksen jälkeen puolitoista tuntia puolen vuoden ajan. Kastekoulu päättyy kasteeseen jumalanpalveluksessa seurakunnan keskellä. Näitä suuria juhlia järjestetään muutaman kerran vuodessa.

Ulla Klemettinen

Teologisen seminaarin rehtori Degu Genffe käyttää paljon aikaa seurakuntansa vapaaehtoistyöhön.

Hartauksia vankilassa

Osa seurakuntalaisista vie jumalanpalvelusten jälkeen seurakunnan kutsuja lähistön kauppoihin, sairaaloihin ja vankilaan. Vien silloin tällöin opiskelijoita mukanani vankilaan, jossa järjestämme vangeille hartaustilaisuuksia. Osallistun mielelläni myös raamattupiiriin ja seurakunnan muuhun viikkotoimintaan.

Ihminen ei voi olla kristitty kuulumatta johonkin seurakuntaan tai kristittyjen ryhmään. Seurakunnassa käytämme Jumalalta saamiamme lahjoja toisten hyväksi. Lahjoja ei voi käyttää, jos ei ole yhteydessä toisiin kristittyihin.

Miksi kirkko kasvaa Hosannassa ja koko Etiopiassa? Tärkein syy on se, että käytämme paljon aikaa rukoukseen alueen ihmisten ja äskettäin seurakunnan jäseniksi tulleiden puolesta.

Seurakuntalaiset tekevät evankelioimistyötä kaduilla ja ovilla, he puhuvat ihmisten kanssa rohkeasti. Kun koulut pitävät kesälomaa opiskelijoita pyydetään mukaan tavoittavaan toimintaan. Toisinaan seurakunnassa järjestetään evankelioivia viikonlopputapahtumia.

Seurakunta keskittyy evankelioimistyöhön ja kutsuu mukaan uusia ihmisiä, jotta heillä on mahdollisuus ottaa Jeesus Kristus vastaan omaksi Herrakseen ja Vapahtajakseen.

Risto Jukko

Witchukan Phanthuya:

Avasimme lapsille ovet syödä ja leikkiä

BANGKOKISSA SIJAITSEVAN seurakuntamme nimi Santitham tarkoittaa rauhan seurakuntaa. Valtaosa seurakuntalaisista on alle 45-vuotiaita. Myös seurakuntaneuvoston jäsenet ovat nuoria, mutta jokainen palvelee Jumalaa täydestä sydämestään. Meillä ei ole pappia, vaan vapaaehtoinen evankelista. Jumalanpalveluksissa käy muutamia kymmeniä ihmisiä.

Lähellä kirkkoa asuvat ihmiset ovat kotoisin maaseudulta ja monet heistä käyvät töissä lähellä sijaitsevissa tehtaissa. He vuokraavat pienen huoneen koko perheelle ja jättävät lapset sinne lähtiessään töihin. Vaikka ihmiset asuvat tiiviisti, heidän välillään ei ole yhteyttä, vaan he elävät riippumattomina toisistaan. Seurakuntamme haluaisi olla heille koti, joka tarjoaa rakkautta, iloa ja Jumalan valtakunnan perheen.

Emme voi pelkästään julistaa rakkautta, vaan meidän pitää myös tehdä sitä mistä saarnaamme. Tämä alkaa pienistä asioista.

Jumala antoi ajatuksia

Neljä vuotta sitten koin, että Jumala kutsui minua tekemään pieniä asioita suurella rakkaudella. Haastoin seurakuntaa lähtemään liikkeelle. Lakaisimme kadun, poimimme roskat, kunnostimme liikennemerkit ja pidimme kirkossa valot päällä. Avasimme ovet lapsille ja he tulivat luoksemme syömään ja leikkimään. Koin, että Jumala antoi minulle ajatuksia alueemme lasten saavuttamiseksi. Aloitimme lasten raamattuillat, joissa on käynyt jopa 30 lasta. Niiden kautta 12 lasta ja vanhempaa on kastettu.

Koin, että meidän piti kysyä lapsilta mitä he halusivat, sen sijaan että me kerromme heille, mitä he haluavat tehdä. Kun kävi ilmi, että he pitävät urheilusta, aloimme järjestää urheilupäiviä. Lapset ovat tuoneet mukaan ystäviään ja nyt toiminnassa käy jopa 50 lasta.

Liityin seurakuntaan neljä vuotta sitten kuuliaisuudesta ja rakkaudesta. Seurakunnan toiset jäsenet ovat osa minua. He ovat enemmän kuin työryhmä, he ovat minun perheeni. Me teemme seurakunnasta hyvän maaperän niin, että Jumalan antamat siemenet kasvavat hyvin.

Kristittynä oleminen Thaimassa on kuin olla pieni kivi. Se putoaa veteen ja synnyttää pieniä aaltoja. Otan pieniä kuuliaisuuden askelia ja ne voivat myöhemmin tuoda suuren siunauksen maalleni.

Suureen muutokseen ei aina tarvita isoja asioita. Suurella rakkaudella tehdyt pienet teot voivat saada paljon aikaan yhteiskunnassamme.

Risto Jukko

Witchukan Phanthuya järjestää lapsille raamattuhetkiä, urheilupäiviä ja musiikinopetusta.

Alex Lim:

Seurakunnassa voin pohtia vaikeita kysymyksiä

KUULUN KOTIMAASSANI Malesiassa kahteen vähemmistöön. Olen etnisesti kiinalainen ja kristitty. Lapsuudenperheessäni harjoitettiin kiinalaista kansanuskoa.

Seurakuntani Bangsar Lutheran Church toimii Kuala Lumpurin keskustassa. Seurakuntamme jumalanpalveluksiin osallistuu enimmillään sata henkeä. Lähes kaikilla on joku tehtävä. Toiset avustavat jumalanpalveluksissa, toiset keittiössä, toiset huolehtivat kirkon puutarhasta.

Minä johdan lukutaitoprojektia kirkkomme muslimienemmistöisessä naapurustossa. Monet meistä ajattelevat, että kristittynä eläminen ei ole vain kirkonpenkin lämmittämistä, vaan se on vastuun kantoa. Seurakuntamme on pieni, mutta pidämme sen mielellämme pienenä.

Epäilijöiden päällikkö

Seurakunnallamme ei ole evankelioivaa piiloagendaa, vaan tavoitteena on osoittaa rehellistä rakkautta. Seurakunnassa on eri-ikäisiä jäseniä. Nuoria aikuisia on liki puolet ja lapsia viidesosa.

Liityin seurakuntaan kaksi vuotta sitten. Muslimiystävän kautta tutustuin seurakuntamme pastoriin **Sivin Kitiin**, joka kuvailee itseään ”kaikkien epäilijöiden päälliköksi”. Luterilainen seurakunta tarjosi minulle yhteisön, jossa voin pohtia minua vaivanneita kysymyksiä sosiaalisesta eriarvoisuudesta ja köyhyydestä.

Valmistuttuani juristiksi toimin kaksi vuotta vapaaehtoisena opettajana köyhän asuinalueen koulussa. Oppilaiden rankat elämäntarinat vaikuttivat vahvasti uskooni. Rukoilin oppilaitteni puolesta, mutta se ei auttanut. Tuskin koskaan saan vastauksia mieltäni vaivaaviin kysymyksiin, mutta ainakin olen aloittanut matkanteon.

Yksisarvisia taivaassa

Kun olin lapsi, koulukaveri pyysi minut mukaan pyhäkouluun. Hän kysyi, haluanko päästä taivaaseen. Kysyin, onko taivaassa yksisarvisia. Kaverin mukaan siellä on kaikkea.

Kun olin 11-vuotias, isäni ymmärsi, että olin vakaasti päättänyt ryhtyä kristityksi. Isä ei hyväksynyt sitä. Hän pakotti minut lopettamaan pyhäkoulussa käymisen. Yläkoulussa osallistuin kristilliseen koululaispiiriin, mutta isä kielsi sielläkin käymisen. Hän uhkasi heittää minut ulos kotoa. En antanut periksi ja lopulta hän myöntyi. Myös veljeni on kristitty. Vanhempamme ovat hiljalleen hyväksyneet ratkaisumme, mutta suhteet eivät ole ennallaan.

Koen oloni epämukavaksi liian valmiiden vastausten ääressä. Uskon siihen, että Jeesus on tie taivaaseen, mutta liika varmuus pelottaa minua.

Elina Hellqvist

Elina Hellqvist

Malesialainen Alex Lim, 29, vieraili Helsingissä opetusalan konferenssissa. Lukutaitoprojektiin osallistuminen kuuluu hänen kristityn kutsumukseensa.

Paul van Trigt:

Joka sunnuntai Jumala on vieraamme

KOTISEURAKUNTANI NOORDERKERK sijaitsee Amsterdamin keskustassa. Kuljemme sinne sunnuntaisin jumalanpalvelukseen perheeni kanssa pyörillä. Puoli tuntia kestävällä matkalla ohitamme lähempänä kotiamme sijaitsevia kirkkoja. Haluamme kuitenkin kuulua juuri Noorderkerkiin, koska se keskittyy Raamattuun ja sakramentteihin.

Minulle osallistuminen sunnuntaiaamun jumalanpalvelukseen on tärkeä osa kirkon olemusta: joka sunnuntai Jumala on meidän vieraamme sanansa kautta.

Pidän tavasta, jolla Jumalan ainutlaatuisuus ja kirkon traditio otetaan vakavasti seurakunnassamme. Tämä näkyy esimerkiksi avoimena asenteena kaikkia kohtaan. Olen mukana pienryhmässä, jossa rukoilemme seurakunnalle erityisesti tällaista asennetta. Toivomme, että Noorderkerk kasvaa yhteisöksi ja paikaksi, joka voi olla jokaisen amsterdamilaisen ”sielun talo” viikon jokaisena päivänä.

Puutteellisten yhteyttä

Olen mukana kotimme lähistöllä asuvien seurakuntalaisten pienryhmässä. Luemme Raamattua ja keskustelemme siitä, rukoilemme, laulamme, syömme yhdessä ja autamme toisiamme silloin kun on tarpeen.

Liityimme vaimoni kanssa Noorderkekin jäseniksi 13 vuotta sitten. Tämä seurakunta sopi kasvatukseen, jonka olimme vanhemmiltamme saaneet. Meistä tuntui, että seurakunnassa oli vapaus osallistua yhteisön elämään eri tavoin. Tämä oli meille tuolloin tärkeää, koska vapaan opiskelijaelämämme päättymisestä oli kulunut vasta vähän aikaa.

Koen olevani siunattu saadessani olla osa tätä seurakuntaa. Ei vain sen vuoksi, että pidän sen jumalanpalveluksista, saarnoista, ihmisistä ja rakennuksesta, vaan myös siksi, että seurakunta haastaa meidät jakamaan elämämme ihmisten kanssa, joita me emme muuten ikinä tapaisi tai haluaisi tavata.

Yksi tärkeimmistä oivalluksistani tämän seurakunnan jäsenenä on ollut sen ymmärtäminen, miten heikoksi Jumala on tehnyt itsensä tehdessään työtä epäonnistuvista ihmisistä koostuvan seurakunnan kanssa.

Jos ymmärrämme, että Jumala käyttää tuota ärsyttävää veljeä tai sisarta salliakseen meidän kasvaa uskossa, huomaamme, että seurakunta on olennaisen tärkeä opetellessamme, mistä Jumalan armossa on kysymys.

Risto Jukko

Paul van Trigt työskentelee Leidenin yliopistossa tutkijana aiheenaan muun muassa vammaisuuden historia.

Köyhät ja rohkeat

Mekane Yesus -kirkon tavoitteena on lähettää 500 uutta lähetystyöntekijää seuraavan kymmenen vuoden aikana. Kansanlähetyksen apulaislähetysjohtaja Teijo Peltola haluaa tietää, mikä saa köyhät seurakuntalaiset sitoutumaan näin vahvasti lähetyskäskyyn. Rehtori Bruk Ayele kertoo vastauksen.

Riihimäkeläinen lounasravintola tarjoaa erinomaista lohta ja salaattia. Mekane Yesus -kirkon seminaarin rehtori **Bruk Ayele** haluaa tietää, miten näin hyvää ja puhdasta ruokaa tuotetaan.

Tapasin Ayelen viimeksi helmikuussa Etiopiassa. Silloin oli minun vuoroni kehua etiopialaista keittiötä.

Lounaan äärellä palaan kysymyksiin, joita usein mietin. Mekane Yesus -kirkon kasvu on häkellyttävää, mutta niin ovat kasvun mukanaan tuomat haasteetkin. Mikä saa maailman suurimman luterilaisen kirkon jäsenet sitoutumaan näin vahvasti lähetyskäskyn toteuttamiseen? Kirkko kasvaa ja suuntautuu ulospäin niin kotimaassaan kuin ulkomailla. Millaisia teologisia ja käytännöllisiä haasteita tämä asettaa maailman suurimmalle luterilaisellen kirkolle?

Yhteiskunta hyötyy laajasti

”Ensinnäkin kasvussa on kyse Pyhän Hengen työstä. Kysymys on Mekane Yesus -kirkkoa laajemmasta ilmiöstä. Pyhän Hengen työssä mukana oleminen motivoi meitä”, Bruk Ayele toteaa.

Hän kertoo, että herätys koskettaa yhteiskuntaa sen kaikilla tasoilla; opiskelijoita, naisverkostoja ja yliopistomaailmaa.

Ayele palaa herätyksen alkulähteille, aikaan, jolloin kirkko eli ahtaalla ja sitä vainottiin. Elettiin vuosikymmeniä sosialistihallinnon kontrollissa 1970-luvulta 90-luvulle. Näiden vuosien perinnön hän kiteyttää kolmeen asiaan: rukous, raamattuopetus ja kristittyjen yhteys.

”Kaikki rakentuu näiden varaan.”

Näkemys yhdistää hänen mukaansa evankelista kristillisyyttä laajasti. Rukouksen ja raamattuopetuksen varaan rakentuu Pyhän Hengen antama sanoma.

Uskonnonvapaus perustuslaissa

Pysähdymme miettimään henkilökohtaisen uskon ja yhteisön suhdetta. Jeesuksen henkilökohtainen vastaanottaminen on tärkeää, mutta, tärkeää on myös, että olemme yhdessä Kristuksen ruumiin jäseniä. Olemme olemassa toisiamme varten, Ayele toteaa.

Etiopian nykyinen perustuslaki takaa uskonnonvapauden. Yhteiskunnan turvaama uskonnonvapaus on osaltaan mahdollistanut kirkon räjähdysmäisen kasvun.

Mekane Yesus -kirkkoa johdetaan yhtä aikaa vahvan strategian avulla ja antamalla vastuuta paikallistasolle.

Köyhät seurakunnat varustavat kirkon lähetyksen taloudellisesti. Ne huolehtivat sekä palkoista

että toimintakuluista. Lähetys on seurakuntaelämän sydämessä, siitä puhutaan, siitä kannetaan vastuuta ja seurakunnalle on kunnia asia olla lähettävä seurakunta.

Jokainen seurakunta järjestää seurakuntaelämän omalla alueellaan, mutta se on lisäksi vastuussa myös siitä alueesta, jonne seurakunnan tavoittava työ suuntautuu.

Rohkeita tavoitteita

Mekane Yesus -kirkon ulkomaille suuntautuva lähetystyö alkoi kymmenen vuotta sitten. Kymmenessä vuodessa kirkko on lähettänyt 17 lähetystyöntekijää Aasiaan, Afrikkaan ja Etelä-Amerikkaan.

”Tavoitteenamme on lähettää 500 lähetystöntekijää seuraavan kymmenen vuoden aikana. Kun kymmenen vuotta sitten kävimme keskustelua ulkomaille suuntautuvan lähetystyön järjestämisestä, vain harva uskoi, että onnistuisimme. Työ äärimmäisen vaikeissakin olosuhteissa on ollut menestyksellistä”, Ayele iloitsee.

Rohkeiden tavoitteiden keskellä kirkko ponnistelee sekä määrällisten, laadullisten että rakenteellisten haasteiden keskellä.

Laatua koulutukseen

”Kyse on koulutuksen laadusta kirkon elämän kaikilla tasoilla. Kirkollamme on yhteensä yli 13 000 seurakuntaa ja tavoittavan työn aluetta, mutta vain alle 5000 pastoria”, Ayele kertoo.

Koulutuksen asema yhteiskunnassa on muuttunut.

”Koulutettu sukupolvi odottaa kirkolta valmiuksia keskustella tämän päivän kysymyksistä. Puutetta on kaikesta; kirjastoista, asuntoloista, tietokoneluokista – koulutustoiminnan taloudellisista edellytyksistä. Lopulta pisin tie on koulutuksen laadun kehittämisessä.”

Mekane Yesus -kirkon vahvistuva rooli lähetystyön toimijana on myös meidän hetkemme arvioida, miten voimme olla mukana tässä elämän liikkeessä ja Jumalan Lähetyksen muutosvaiheessa.

Teijo Peltola
Kansanlähetyksen apulaislähetysjohtaja

Jenniina Nummela

Kompuroivat onnistuivat sittenkin

Toisin kuin luullaan, ensimmäisiltä seurakunnilta puuttui visio, organisaatiotaitoja ja usein rohkeuttakin. Oli kuitenkin yksi asia, joka teki kristinuskosta maailman levinneimmän uskonnon. Professori Lauri Thurén kertoo, minkä varassa mentiin sittenkin.

ALKUAIKOJEN KRISTILLISYYDELLÄ on hieno maine. Sen mukaan varhaisten kristittyjen lähetystyö oli tehokasta. Todellisuudessa Strömsön seurakuntaa ei tunneta tuolta ajalta. Alkuvuosikymmenet olivat ajautumista katastrofista toiseen.

On suoranainen ihme, että kristinusko selvisi hengissä ja sai uusia kannattajia. Usko Ylösnousseeseen oli niin vahva, että se peitti alleen pahimmatkin kriisit.

Alkuseurakunnaksi kutsutaan Jerusalemissa noin vuosina 30–60 vaikuttanutta Jeesukseen uskovien yhteisöä. Se oli saanut Herraltaan yhden käskyn: ”Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä… menkää siis, ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni” (Matt. 28:18–20). Se oli päivitetty versio Persian kuningas Kyyroksen julistuksesta (2. Aik. 36:23).

Apostolit jämähtivät Jerusalemiin

Mutta kuka välitti? Apostolit jämähtivät Jerusalemiin ja lähtivät muualle vasta pakon edessä. Ykkösmies Jaakob ei lähtenyt sittenkään. Lopulta juutalainen kansalliskiihko ajoi toisinajattelijat pois kaupungista – tai tappoi heidät.

Sanoma lähti liikkeelle toista reittiä. Jerusalemin pääsiäisjuhlille vuonna 30 oli tullut satojatuhansia juutalaisia. Moni heistä vei kotiseudulleen tuliaisina uutisen ylösnousseesta messiaasta. Juutalainen seurakunta, *synagoga*, löytyi lähes kaikkialta tunnetusta maailmasta. Kristinusko olikin alkujaan juutalaisuuden sisäinen liike.

Kuka sitten keksi lähetystyön? Miten kristinuskoa alettiin levittää tietoisesti? Seurakunnat ottivat oppia sekä juutalaisuudesta että paikallisesta hellenistisestä kulttuurista. Israelin ulkopuolella juutalaiset olivat jo pitkään tehneet lähetystyötä. Synagogan ympärillä saattoi olla melkoinen hang around -klubi. Se koostui Israelin Jumalasta kiinnostuneista ei-juutalaisista, joilla ei kuitenkaan ollut rahkeita täysjäsenyyteen. Juuri tällaisille jumalaapelkääville eli teofiloksille esimerkiksi Luukas kirjoitti evankeliumikirjansa. Moni heistä kääntyi kristinuskoon, joka tarjosi ei-juutalaisellekin selkeän reitin täysjäsenyyteen. Seurakunnat kokoontuivat kodeissa, joihin oli helppo kutsua sukulaisia ja ystäviä.

Tuunattua sanomaa

Toinen malli tuli maallisemmalta puolelta. Tuohon aikaan liikkui paljon kiertäviä opettajia, jotka levittivät erilaisia filosofisia oppeja. Ne eivät olleet turhan teoreettisia, vaan sanoma tuunattiin tavalliselle ihmiselle sopivaan muotoon. Kiertävät opettajat tienasivat mukavasti, ja kuulijat saivat edes jotakin ravintoa katsomukselliseen nälkäänsä.

Kiertävien filosofien mallin mukaan jotkut lähtivät kertomaan myös Jeesuksesta. Kuuluisin heistä oli Paavali. Hän ei juuri saanut tukea seurakunnista, poikkeuksena Filippi. Paavali ei liioin opettanut rahasta. Farisealaisten tapaan hänellä oli käytännön ammatti: mies tienasi leipänsä purjeneulojana ja teltantekijänä. Paavali kyllä korosti, että evankeliumin julistajan kuuluu saada palkkaa siinä missä sotilaankin (1. Kor. 9:1–18). Itse hän nautti siitä, että oli kaikista taustajärjestöistä riippumaton.

> Synagogan ympärillä saattoi olla melkoinen hang around -klubi.

Paavalin kirjeistä käy ilmi, ettei hän suinkaan ollut ainoa kiertelevä opettaja, jonka tuotepakettiin kuului sanoma Ylösnousseesta. Niinpä opillisia ristiriitoja riitti, jopa lähimpien työtovereiden kanssa. Mutta harvalla muulla oli niin paljon energiaa, intoa ja globaalia näkemystä: sanoma täytyy levittää koko tunnettuun maailmaan lähimpien vuosikymmenten aikana.

Maallikot liikkeellä ensin

Kristinusko lähti siis liikkeelle tavallisten, asiasta innostuneiden ihmisten voimin. Maailmanlaaja juutalaisuus tarjosi alussa hyvän kasvuympäristön. Vähitellen mukaan tuli myös yksittäisiä ammattijulistajia. Mutta tarkkaan ei tiedetä, koska Jeesukseen uskovien seurakunnat alkoivat järjestelmällisesti tukea lähetystyötä ja lähettää opettajia uusille seuduille.

Mikä kristinuskossa sitten kiinnosti? Miksi se levisi niin nopeasti, jopa eri kansankerroksiin? Osa ensimmäisistä uskovista oli varakkaita, kuten juuri Filippissä. Osa oli köyhiä satamatyöläisiä, kuten pääosin Korintissa, tai puolilaittomia siirtotyöläisiä, kuten Galatiassa. Roomassa jopa sotilaat, filosofit ja upporikkaat saattoivat kääntyä kristityiksi. Mikä heitä oikein veti puoleensa?

Eräs tärkeimmistä syistä oli yhteinen muun juutalaisuuden kanssa. Rooman valtakunnassa elettiin postmodernia aikaa: vanhat uskonnot olivat jo väsähtäneitä, ja jumalat muuttuneet viihdelukemistoksi. Jokaisella sai olla oma totuutensa, omat arvonsa ja oma moraalinsa. Tämä ei enää kaikille riittänyt.

Ehdoton ja rakastava

Yhä useampi kaipasi jotakin oikeasti totta ja kestävää. Juuri tämän takia Israelin Jumala kiinnosti. Hän oli yksi. Hänen tahtonsa oli selkeä ja ehdoton, käskyt suoraviivaisia ja vailla pelivaraa, mutta hänen rakkautensa ihmiskuntaa ja etenkin omaa kansaansa kohtaan oli rajatonta.

Kristinusko tarjosi vielä enemmän: sen myötä myös ei-juutalainen pääsi Jumalan lapseksi. Uutta oli sanoma Jumalan Pojasta ja hänen kuolemastaan koko maailman puolesta. Ajatus, että kuka tahansa pääsee Jeesuksen seurassa Jumalan kansaan, kosketti syvältä.

Toinen iso juttu oli juuri tuo yhteisö. Ainakin Vähässä-Aasiassa valtaosa seurakuntien jäsenistä oli juurettomia siirtotyöläisiä. Tuohon aikaan ihminen ei ollut mitään ilman perhettä, sukua ja heimoa. Nyt kristillinen seurakunta tarjosi kodin kodittomalle. Tarjolla oli uusi huikea identiteetti, kaikki muinaisen Israelin komeat arvonimet. Työläisestä tuli kuninkaallinen, uskonnottomasta pyhää papistoa (1. Piet. 2:9–10)!

Uusi identiteetti hakusessa

Vaikeuksiakin riitti. Suhdetta juutalaisuuteen oli vaikea mieltää. Lisäksi Uuden testamentin kirjeet kannustavat tekemään pesäeroa lähiympäristön kulttimenoihin ja elämäntapaan. Sormet loppuvat kesken, kun yrittää kartoittaa mitkä uskonnolliset ryhmät vaikuttivat esimerkiksi Efesoksen seurakunnan liepeillä.

Oikea elämäntapa oli hakusessa. Juutalaisuudesta perittiin paljon järkeviä ohjeita, kiertelevältä filosofeilta yhtä lailla. Mutta iso paine tuli naapurustosta: miksi et käyttäytyisi kuten kaikki muutkin? Ei ihme, että Paavalin lähes jokaisen

Pixabay

> Kuka tahansa pääsee Jeesuksen seurassa Jumalan kansaan. Tämä kosketti syvältä.

kirjeen loppuosa kertoo yksityiskohtaisesti, miten Jeesukseen uskovan tulisi elää.

Jeesuksen paluu takaisin viipyi, mutta harva siitä hermostui. Isompia ongelmia kuvaa Ensimmäinen Pietarin kirje. Uskon julkinen tunnustaminen synnytti pilkkaa, syrjintää ja kiusantekoa. Olisiko parempi panna pää pensaaseen? Tai vastata kovaan kovalla? Muutama seurakuntalainen oli kuollut. Mitä hyötyä heille oli evankeliumista? Näin Pietari vastaa, alkutekstin mukaan:

”Sitä varten niillekin, jotka ovat kuolleet, on julistettu evankeliumi, että he olisivat ihmisten mielestä tuomittuja lihassa, mutta eläisivät hengessä – Jumalan mukaan” (1. Piet. 4:6)!

Vainot toivat julkisuutta

Seurakuntien ahdinko kasvoi samaa tahtia ulkopuolelta tulevien epäluulojen ja kiusanteon kanssa. Jerusalemin äitiseurakunta ja pian itse temppelikin tuhottiin, ja apostolitkin hiipuivat. Silloin kristityt tunsivat jääneensä tyhjän päälle. Vähän myöhemmältä ajalta periytyvä Ilmestyskirja kuvaa tilanteen kiristymistä. Moni on kyllä uskossa, mutta vain loppuun asti uskollinen, *pistos*, pelastuu.

Yllättäen juuri nämä vaikeudet saivat kristinuskon leviämään. Kirkkoisä Tertullianuksen mukaan ”Kristittyjen veri on siemen” (Apol. 50,13). Mitä kovemmat vainot, sitä suurempi julkisuus. Yhä useampaa kiinnosti, mikä on se oppi, joka saa ihmisen antamaan henkensä ennemmin kuin kieltämään uskonsa. Tällainen suoraselkäinen usko veti mukaansa uusia kannattajia kaikista kansankerroksista, ja kristinusko lähti ilmiömäiseen kasvuun.

Mitä voisi oppia ensimmäisen vuosisadan kristittyjen tavasta tehdä lähetystyötä? Epäselviä olivat niin visio kuin missio. Toimintakin oli huonosti organisoitua. Mutta yhden varassa mentiin: ”Minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman loppuun asti.” Ei siinä muuta tarvittu. Tulokset puhuvat puolestaan.

Lauri Thurén
Eksegetiikan professori,
Itä-Suomen yliopisto

”Paavali nautti siitä, että oli kaikista taustajärjestöistä riippumaton.

Katri Korolainen (vas.) ja Marianna Parpala kirkolliskokouksen tauolla toukokuussa Turussa.

Aarne Ormio

Rohkeasti vastuuta antamaan ja kantamaan

Kirkon nuorille päättäjille Marianne Parpalalle ja Katri Korolaiselle hengellisyys on ollut osa arkea lapsesta saakka. Molemmat korostavat jokaisen seurakuntalaisen yhtäläistä arvoa aktiivisuudesta riippumatta. Evankeliumin tekeminen ymmärrettäväksi on jokaisen vastuulla ja sitä saa tehdä pilke silmäkulmassa.

MARIANNA PARPALA, 26, ja **Katri Korolainen**, 33, ovat kirkon nuoria päättäjiä. Parpala on ensimmäisen kauden kirkkovaltuutettu Vetelin seurakunnassa ja ensimmäisen kauden kirkolliskokousedustaja. Hän opiskelee hallintotieteitä ja on aiemmalta koulutukseltaan terveydenhoitaja.

Korolainen on toisen kauden seurakuntaneuvoston jäsen Kallion seurakunnasta, Helsingin yhteisen kirkkovaltuuston jäsen, kirkolliskokousedustaja ja kirkolliskokouksen tulevaisuusvaliokunnan puheenjohtaja. Hän työskentelee Nuori Kirkko ry:n viestinnästä ja vaikuttamisesta vastaavana johtajana.

Molempien kristityn identiteetti juontaa juurensa jo lapsuuteen.

”Olen ollut kasteesta eli vauvasta asti uskossa”, Marianna Parpala kuvaa.

Hänelle kotiseurakunta on ollut pienestä asti tuttu ja rakas paikka. Myös evankelinen herätysliike on hänelle läheinen. Seurakunnan jäsenen identiteetti rakentuu Parpalan mukaan kasteen varaan.

”Kasteessa ihminen otetaan Jumalan lapseksi. Ihminen on Jumalan luoma ja lunastama.”

Kotiseurakunta löytyi aikuisena

Korolainen kertoo olevansa ”uskovaisen perheen lapsi”. Nuorena hän oli aktiivisesti mukana Kansan Raamattuseuran toiminnassa. Yhteys kotiseurakuntaan löytyi vasta nuorena aikuisena Helsingin Kalliossa.

Katri Korolainen on aina ollut vastuunkantaja. Hän on toiminut muun muassa Helsingin yliopiston ylioppilaskunnan puheenjohtajana ja pääsihteerinä. Seurakunnan luottamushenkilöksi hänet vei silloisen Nuorten keskuksen kouluttajan **Kaisa Aitlahden** palopuhe ylioppilaskunnan hallitukselle. Sen seurauksena seurakuntavaaleihin lähti vuonna 2010 ehdokkaaksi monta opiskelijavaikuttajaa.

Korolaisen nykyisessä kotiseurakunnassa Kalliossa on ollut tilaa aktiiviselle tekemiselle ja seurakuntalaisten osallisuudelle.

”Ideoille sanotaan harvoin ei”, Korolainen sanoo.

Seurakuntalaisiin luotetaan

Kalliossa luottamus seurakuntalaisiin on ollut suurta ja tiloja on saanut käyttää monenlaiseen toimintaan. Seurakuntalaisten vastuu on ollut kokonaisvaltaista, he ovat tehneet muutakin kuin avustaneet ehtoollisenvietossa, lukeneet tekstejä tai keittäneet kahvia. Korolainen on vapaaehtoisena muun muassa pitänyt yllä seurakunnan Facebook-sivua.

Molempien usko on luonteva osa arkista elämää. Parpala korostaa, että päivittäisen Raamatun lukemisen ja rukoilemisen lisäksi usko näkyy siinä, miten kohtaamme ihmisiä keskellä arkea: kunnioittavasti, lempeästi ja rakastavasti.

Korolainen kuvaa olevansa ”iloluonteinen ylistäjä”, jolle usko on vahvasti sidoksissa musiikkiin.

> Kaikki eivät ehdi, jaksa eivätkä halua olla superaktiiveja.

Jokaiseen päivään kuuluvat päivän sana ja iltarukous yhdessä puolison kanssa.

Sekä Parpala että Korolainen toteavat, että ihmisiä pitää kutsua seurakunnan yhteyteen erilaisin tavoin. Eri ihmisillä on erilainen tapa osallistua ja olla mukana, mutta jokainen on yhtä tärkeä.

”Kaiken lähtökohtana on, että jokainen voisi löytää elävän yhteyden Jumalaan ja seurakuntayhteyden”, Parpala sanoo.

Kenet kutsuisit mukaan?

Korolainen nostaa esiin kysymyksen siitä, nähdäänkö perinteinen kokoava toiminta ainoaksi tavaksi olla seurakunnan aktiivinen jäsen. Tapoja olla mukana on monenlaisia elämäntilanteesta riippuen.

”Kaikki eivät ehdi, jaksa eivätkä halua olla superaktiiveja”, Korolainen toteaa.

Parpala nostaa esiin henkilökohtaisen kutsun merkityksen. Jos tuttu ihminen kutsuu mukaan tapahtumaan ja lähtee itse seuraksi, osallistumisen kynnys madaltuu. Parpala antaa jokaiselle haasteen:

”Jokainen kristitty voisi haastaa itsensä siinä, kenet voisi kutsua mukaan. Jumala kyllä tekee oman työnsä ajallaan ja tavallaan.”

Korolainen nostaa konkreettiseksi esimerkiksi ”saattaen vaihdettava” -mallin: kun nuori aikuinen muuttaa Huittisista Hervantaan, kotiseurakunta auttaisi löytämään paikan uudesta yhteisöstä.

Kirkon sanoma puhuttelee kaikenikäisiä suomalaisia, Korolainen korostaa. Se puhuttelee myös jatkuvan kilpailun ja riittämättömyyden kanssa kipuilevia nuoria aikuisia. Kirkon viesti armahtavasta evankeliumista pitää sanoittaa ja välittää tavalla, joka vie viestin perille. Hyvä viestintä on monikanavaista, ja sitä voi tehdä myös pilke silmäkulmassa.

Elina Helqvist

Taistelu kasteiden puolesta kysyy rohkeutta

Lapsia kastetaan aina vain vähemmän. Kasteen merkityksen avaaminen vaatii epämukavuusalueelle menemistä, sanoo Kaste ja kummius -hanketta johtava Katri Vappula.

TUOREET TILASTOLUVUT hätkähdyttävät: Helsingissä kastetaan enää vajaat 40 prosenttia vastasyntyneistä. Vielä kymmenen vuotta sitten luku oli yli 70 prosenttia.

Erot hiippakuntien välillä ovat suuret, mutta kaikissa Suomen isoissa kaupungeissa kastettujen määrät ovat voimakkaassa laskussa. Kaste ei ole uusille vanhemmille enää itsestäänselvyys.

Vastauksena nopeasti laskevaan kasteiden määrään kirkkohallitus käynnisti *Kaste ja kummius* -hankkeen. Se on kirkolliskokouksen hyväksymä erillishanke ja kestää vuoteen 2020.

”Kirkossa on pakko muuttaa ajattelua ja toimintatapoja, jos haluamme muuttaa kehitystä. Kirkon on luotava merkityssuhteita nuorille aikuisille. Tämä on tehtävä kielellä, jota he ymmärtävät”, johtava asiantuntija **Katri Vappula** sanoo.

Tervetuloa epämukavuusalueelle

Katri Vappulan mukaan nuorten vanhempien tavoittaminen vaatii kirkon jäseniltä ja työntekijöiltä epämukavuusalueelle menemistä. Vanhat keinot sanoittaa kasteen merkitystä eivät enää toimi.

”Miten osaamme tuoda evankeliumin kohtaamiseen niin kuin Jeesus teki? Hän haastoi oman aikansa fariseukset ja toimi uudessa tilanteessa uudella tavalla”, Katri Vappula pohtii.

Kaste ja kummius -hanke hyödyntää taustatietona seurakuntien käyttämää Jäsen360 -analyysia. Iso osa 20–40-vuotiaista kuuluu sen mukaan ”irrallisten” ryhmään. Suurin syy kasteelle on aiemmin ollut sukupolvien ketjuun liittyminen, mutta ”irrallisten” nuorten aikuisten ryhmässä perinteet eivät enää juuri paina vaakakupissa. Jokainen elämän iso ratkaisu tehdään tapauskohtaisesti. Ratkaisuiden perustelut ovat nuorilla aikuisilla usein tunne- ja kokemuspohjaisia.

Jumala avaa taivaat

Kasteen esillä pitäminen on osa kirkon lähetystehtävää muuttuneessa sosiaalisessa todellisuudessa. Ylhäältä alas saneltu opillinen perustelu ei tavoita nykypäivän nuoria kaupunkilaisia. Tarvitsemme aitoa vuoropuhelua heidän kanssaan, Katri Vappula toteaa.

”Miten saamme uskon sisällön puettua sellaiseen muotoon, että se kohtaa kaupunkilaiset nuoret aikuiset? Niin että syntyy aito vuoropuhelu? Tärkeitä viestintäkanavia ovat sosiaalinen media ja vertaisviestintä”, Vappula toteaa.

Hänen mukaansa kaste on kirkolle luovuttamaton, sillä kaste tekee kristityn.

”On lapsen oikeus saada olla täysivaltainen Jumalan lapsi. Lapsi ei ole potentiaalinen, tuleva ”jotakin”. Hän on arvokas ja merkityksellinen jo nyt. Siksi lahja täyteydessään kuuluu jo lapselle”, Vappula kuvailee.

Samoin kuin lähetys on kaikkien kristittyjen tehtävä, myös kaste on kaikkien kristittyjen asia,

hän painottaa. Kasteen merkityksen esillä pitäminen ei saisi jäädä vain viranhaltijoiden asiaksi. Kaikkia kristittyjä tulisi rohkaista kertomaan mitä on olla kristitty ja kutsumaan mukaan ei-kristittyjä.

Tervetuloa evk-kummit!

Erityisesti pääkaupunkiseudulla joidenkin vanhempien on vaikea löytää lapselleen kahta kirkkoon kuuluvaa kummia. Moni haluaa nostaa kirkollisten kummien rinnalle perheen muita, tärkeitä läheisiä.

Eri seurakunnissa on ollut erilaisia käytäntöjä näiden ei-kirkollisten kummien huomioimisessa kasteen yhteydessä. Katri Vappulan mukaan voisimme ottaa oppia uuteen kasvuun lähteneestä partioliikkeestä, jossa on nostettu tärkeään rooliin evp-partiolaiset, ei-vielä-partiolaiset. Heitä kutsutaan mukaan kaikkeen toimintaan siinä missä jo sitoutuneita jäseniä.

”Voisimme suhtautua samalla tavalla ei-kristittyyn kummiin enemmän mahdollisuutena kuin uhkana: ei-kastettu on mahdollinen mukaan tulija missä vaiheessa tahansa”, Vappula toteaa.

Kastetilaisuudessa täysimääräisesti mukana oleva ei-kristitty kummi saattaa olla evk-kristitty, ei-vielä-kristitty, jonka onnistunut kokemus kasteesta ja kirkosta saa hakeutumaan uudelleen kirkon yhteyteen.

Elina Hellqvist

> ”Kaste on kirkolle luovuttamaton, sillä kaste tekee kristityn.

Pixabay

Kaste ja kummius -hankkeessa viestitään tavalla, jota nuoret aikuiset ymmärtävät. Visuaalinen ilme on tuore ja näkökulmat uusia. Mitä kasteesta kertoo esimerkiksi tämä hankkeen blogissa käytetty kuva?

Maailmankuvat keskustelussa

Seurakuntalaisuuden syntyminen ja vahvistuminen edellyttävät rohkeutta keskustella kristillisestä maailmankuvasta. Ketkä osaavat ja uskaltavat tätä keskustelua käydä ja miten se tulisi tehdä? Asiantuntija Laura Arikka ja vararehtori Vesa Ollilainen vastaavat.

”Valmiit vastaukset kuuluvat menneisyyteen”

Dialogin tavoitteena ei ole konsensus, sanoo ihmisoikeuksiin ja yhteisötyöhön erikoistunut asiantuntija, pastori Laura Arikka.

DIALOGIIN ALTISTUMINEN vaatii uskallusta. Kirkko on perinteisesti ollut totuuden, julistamisen ja opettamisen yhteisö. Samalla luterilaisuudessa kuitenkin tuetaan jokaisen ihmisen omaa hengellistä pohdintaa ja vastausten etsimistä.

Kirkossa on useita työntekijöitä, jotka uskaltautuvat keskusteluun, jossa tavoitteena ei ole konsensus, vaan ymmärryksen lisääminen. Ensimmäisenä mieleeni tulevat kirkon oppilaitostyöntekijät: papit, diakonit ja nuorisotyönohjaajat. He tekevät työtä yhteisöissä, joissa kehitytään jatkuvasti tieteissä, taidoissa ja tiedon lisäämisessä.

Esimerkiksi yliopistoissa toimivat oppilaitospapit tukevat sekä opiskelijoita että henkilöstöä ilojen ja surujen keskellä. Iso osa yhteisön jäsenistä ei välttämättä kuulu kirkkoon tai he tulevat erilaisista katsomuksellisista taustoista. Työotteen täytyy siis olla dialoginen, erilaisuutta kunnioittava ja yhteisöä palveleva. Samalla hyvä ja oma hengellinen identiteetti tuo näille kirkon työntekijöille voimaa.

> ”Tärkeintä on, että tulee ajatuksineen kuulluksi.

Kuuntelemalla oppii

Tällä tavalla työtä tekee moni muukin kirkon työntekijä. Usein palaute on seurakunnan tai yhteisön jäseniltä kiittävää. Kun ihmisellä on tarve puhua oman elämän kriiseistä tai käännekohdista, arvostetaan sitä, ettei tarvitse pelätä tuomitsemista tai välttämättä edes kuulla mahdollisia hyviä tapoja toimia. Tärkeintä on, että tulee ajatuksineen kuulluksi ja saa yhdessä jonkun kanssa pohtia, miltä oma maailma näyttää.

Samaan aikaan monet seurakuntalaiset käyvät jatkuvasti keskustelua erilaisista maailmankuvista läheistensä kanssa, työpaikoilla, oppilaitoksissa ja kuppiloissa.

Meille työntekijöille olisi tärkeää kuulla erilaisia ihmisiä ja heidän pohdintojaan elämästä ja maailmasta. Nähdä yhteiskuntaa ja ihmisiä myös kirkon sisäpiirien ulkopuolella. Sillä tavoin oppii itsekin ja voi saada paremmin kiinni siitä, millaiset asiat ovat ihmisille merkityksellisiä ja tärkeitä, mikä heitä liikuttaa.

Tärkeä pysyy tärkeänä

Maailma muuttuu jatkuvasti, mutta ihmisen peruskysymykset eivät kovasti muutu. Elämää ja sen eri vaiheita, erilaisia tunteita saatetaan sanoittaa vähän eri tavoin, mutta pääasiassa ihmisiä liikuttavat samat tärkeät kysymykset.

Onko tällä kaikella mitään merkitystä? Olenko minä rakastettu? Tällaiset kysymykset koskettavat jo suurta osaa ihmisistä. Tarkemmat pohdinnat näiden osalta voivat liittyä elämään, työhön, talouteen, perheeseen, rakkauteen, tulevaisuuteen, syrjintään, ahdistumiseen tai sairastumiseen.

Vastaukset taas ovat moninaisia. Nykyinen Suomi on erilainen kuin se oli viisikymmentä vuotta sitten. Elämän voi elää valitsemalla monenlaisista vaihtoehdoista, yhteiskunnallisia tabuja sen sijaan on entistä vähemmän. Valinnan vapaus, auki oleva maailma ja tasa-arvoiset mahdollisuudet valita voivat myös ahdistaa. Kun vaihtoehtoja on paljon, voi olla pelottavaa valita jokin tietty polku tai päättää, mihin suuntaan jatkaa risteyksestä.

Toivon sanoittajat

Kirkon olisi tärkeämpää kuunnella kysymyksiä, kuin antaa valmiita vastauksia. Ihmiset arvostavat sitä, että heidät otetaan todesta. Joskus taas hyvillä vastauksilla voi olla hyviä vaikutuksia. Sellaisia ovat vaikkapa toivon sanoittaminen, Jumalan ehdottomasta rakkaudesta kertominen tai sen sanominen, että ihminen on toistekin tervetullut keskustelemaan. Tällaisilla pienillä pilkahduksilla on tuotu ainakin hieman rauhaa monelle kärsimyksen tai kohinan keskellä elävälle. Jos ihmiset ja heidän pohdintansa otetaan vakavasti, voi sillä olla vaikutuksia myös seurakuntalaisuuden tunteen vahvistumiselle tai sille, miten kirkkoa arvostetaan. Tämä vaatii kirkon työntekijöiltä pitkäjänteistä työtä, erinomaisia vuorovaikutustaitoja ja dialogista työotetta.

Laura Arikka
asiantuntija, ihmisoikeudet ja yhteisötyö,
Kirkkohallitus

Kirkossa on useita työntekijöitä, joiden tavoitteena on eri tavoin ajattelevien ymmärryksen lisääntyminen samanmielisyyden sijaan, Laura Arikka sanoo.

Jussi Vierimaa

”Uskon perusteleminen on taito, jota tulee opetella”

Ilman kykyä ja halua Jeesuksen ainutlaatuisuuden perustelemiseen kristinusko ei voi näyttäytyä varteenotettavana vaihtoehtona, sanoo apologiakouluttaja Vesa Ollilainen.

JOKAINEN KRISTITTY on kutsuttu ja lähetetty, peräti käsketty, perustelemaan maailmankatsomuksensa. Tämä ei ole kiinni siitä, tuntuuko rohkealta. Toimeksianto ei kuitenkaan ole yksityiskohtainen. Se pistää miettimään, mistä hankin tarvittavat tiedot ja taidot. Jos en osaa, opettelen.

Tehtävä saa minut perehtymään paremmin siihen, mitä uskomme on ja mitkä ovat sen perusteet. Kysymys on kasvamisesta. Tämän ajan ihmisen toiveiden, unelmien ja pelkojen kuunteleminen on edellytys sille, että toiselle voi vastata syvällisesti ja kunnioittavasti.

Jokaisella on oma vaikutuspiirinsä ja meillä on erilaisia taitoja ja lahjoja. Yksi osaa perustella asioita rationaalisesti selittämällä. Toinen puhuu taiteen lahjoilla kristillisen maailmankuvan totuudesta, hyvyydestä ja kauneudesta. Kolmannella on taito kohdata erilaisia ihmisiä.

Totuus ei ole mielipiteitä eikä filosofiaa, vaan persoona Jeesus Kristus, Vesa Ollilainen sanoo.

Ilkka Kontturi

Polttavat kysymykset

Kaikista merkityksellisistä kysymyksistä merkittävin on tämä: onko olemassa Jumala, joka osaa puhua, ja puhuuko hän niin, että voimme ymmärtää mitä hän sanoo? Vai onko Jumala mykkä ja voimme vain arvailla, mitä hän ajattelee?

Kyse on ilmoituksesta eli siitä, mikä kirja Raamattu on. Tämä on kristillisen uskon kannalta ratkaisevaa. Jos Jumala on puhunut itsestään riittävästi tässä kirjassa, meillä on hyvä ja hedelmällinen tilanne. Kirkon pitäisi selvittää itselleen, millä perusteilla kristityt ovat kaikkina aikoina uskoneet Raamatusta näin.

Ilmoitukseen liittyy kysymys totuudesta. Onko olemassa totuus ja mistä minä voin tietää, että joku asia on totta? Jälkikristillinen aika kammoaa ehdottomia uskonnollisia totuusväittämiä ikään kuin ne olisivat vaarallisia rakkaudettomuuden ja sorron ilmenemismuotoja.

Kristinuskon kannalta kysymys tiivistyy siihen, kuka Jeesus on. Onko hän ainut tie Jumalan tuntemiseen ja ainut pelastaja?

Filosofia tuli lihaksi

Jeesus puhuu itsestään hyvin ehdottomasti: ”Minä olen tie, totuus ja elämä.” Samaan aikaan hän on mies, joka syntyi maailmaan palvelemaan ja kärsi ristillä meidän puolestamme.

Jeesus ei ole pelkkää filosofiaa. Hän on logos, sana, joka tuli lihaksi. Totuus ei ole ajatuksia eikä mielipiteitä, vaan persoona, joka on kohdattavissa. Hänen kanssaan voi kommunikoida sydämeltä sydämelle.

Ihmisillä on hyvin erilaisia ajatuksia siitä, millainen Jumala on ja kuka Jeesus oli. Monet käsitykset ovat keskenään ristiriitaisia, yksi sulkee toisen pois. Ne eivät voi olla totta yhtä aikaa.

Jeesus ei voi yhtä aikaa olla Jumalan poika ja olla olematta. Ei ole kyse siitä, mistä väitteestä pidän, vaan siitä, mikä väite on totta.

On tärkeää, että kristityt uskaltavat pitää kiinni Jeesuksen ainutlaatuisuudesta. Vaikka sanoma syntisten puolesta kuolleesta Jumalasta voidaan leimata ahdasmieliseksi ja mustavalkoiseksi, se on tosi ja ainutlaatuinen sanoma. Jeesus on ihmeellinen Jumala.

> Ristiriitaiset käsitykset eivät voi olla totta yhtä aikaa.

Totuutta rakkaudessa

Kun elämme Jeesuksen esimerkin mukaan voimme osoittaa, että totuus ja rakkaus kuuluvat yhteen. Isojen totuuksien äärellä kohtaamme lähimmäisen ymmärryksellä, rakkaudella ja palvelevalla asenteella.

Tämä ei ole helppoa, vaan siinä on laitettava itsensä likoon, se menee pitemmälle kuin normaali ystävällisyys. Ja silti on niin, että viestintuojan ominaisuudet eivät vaikuta siihen, onko viesti totta vai ei.

Meidän on kirkossa opeteltava perustelemaan Jeesuksen ainutlaatuisuutta. Perusteleminen osoittaa, ettemme usko sokeasti, vaan kuulemme uskoamme vastaan esitetyt protestit. Ilman kykyä ja halua uskon perustelemiseen kristinusko ei voi näyttäytyä varteenotettavana vaihtoehtona.

Totuudesta kiinni pitäminen voi maksaa, mutta hinnan maksaminen myös puhuttelee toisella tavalla ajattelevia. He näkevät, että Jeesus on meille niin tärkeä, että olemme valmiit kärsimään pilkkaa tai syrjintää hänen vuokseen. Nöyrä mutta rohkea ehdottomuus voi ravistella kyynistä ihmistä, jonka mielestä totuutta ei voi tuntea.

Vesa Ollilainen
TT, Kansanlähetysopiston vararehtori ja apologialinjan linjavastaava

Kohti Geneveä

Täältä tullaan Geneve, jota myös protestanttien Roomaksi kutsutaan. Risto Jukko on virkavapaalla nykyisestä tehtävästään vuoteen 2022 saakka.

Aarne Ormio

Kirkkojen maailmanneuvoston Maailmanlähetyksen ja evankelioimisen komission (CWME) uudeksi johtajaksi valittu Risto Jukko kehottaa seuraajaansa vaalimaan yhteyttä, yhteistyötä ja luottamusta.

Risto Jukko, mitä kaikkea uuteen työhösi Genevessä tulee kuulumaan?
Päämääränä on lähetyksen pitäminen keskeisenä KMN:n toiminnassa. Ohjaan ja johdan komissiota ja sen henkilöstöä. Autan kirkkoja jalkauttamaan Arushassa pidetyn maailmanlähetyksen konferenssin antia kirkkojen elämään. Päätoimitan komission julkaisemaa lähetysaikakauskirjaa *International Review of Mission.*

Mikä uudessa tehtävässä innostaa sinua eniten?
Se on huikea näköalapaikka maailmanlähetykseen, ekumeeniseen liikkeeseen ja kirkkojen tilanteisiin ympäri maailmaa. Saan olla osa yli sata vuotta vanhaa ekumeenista lähetysperinnettä. Lähetysasioiden komissiossa on edustettuna koko kristillisten kirkkojen kirjo, roomalaiskatolisesta kirkosta Afrikan tunnustuksista riippumattomiin kirkkoihin ja helluntaikirkkoihin. Sillä on siis laajempi ekumeeninen pohja kuin muilla KMN:n toimielimillä.

Eurooppa on muuttunut lähetysalueeksi. Mitä on tehtävissä?
Hengellistä uudistumista ei voi sanella ylhäältä päin. Tuuli puhaltaa missä tahtoo. Kristityt maahanmuuttajat voivat parhaimmillaan elävöittää eurooppalaisia seurakuntia. Ei-kristityt maahan-

> Jos Raamattu saa meidät rakastamaan Jumalaa ja lähimmäistämme ja seuraamaan Jeesusta, olemme lähetyksen ytimessä.

muuttajat muistuttavat, että olemme Kristuksen todistajia sanoin ja teoin. Meidän tulee sekä tietää uskomme perusta että elää se todeksi yksilöinä ja yhteisöinä.

Sanotaan, että rakkaus Raamattuun synnyttää rakkauden lähetystyöhön. Oletko samaa mieltä?
Kyllä – ja en. Pelkkä kirjan rakastaminen ei sytytä ketään lähetystyöhön. Mutta jos Raamattu saa meidät rakastamaan Jumalaa koko sydämestämme ja lähimmäistä niin kuin itseämme, ottamaan ristimme ja seuraamaan Jeesusta (Matt. 16:24), olemme lähetyksen ytimessä.

Mistä kirkko saa rohkeutta julistaa Kristusta ainoana pelastustienä?
Jumala ilmoittaa itsensä erityisesti Raamatussa ja Jeesuksessa Kristuksessa. Jeesuksen suhde Isä Jumalaan oli aivan erilainen kuin kenenkään muun. Hän sanoo: ”Ei kukaan pääse Isän luo muuten kuin minun kauttani.” (Joh. 14:6). Kristityt ovat alusta asti uskoneet ja eläneet tämän todeksi. Tarvitaan sekä luottamus Raamatun sanaan että omakohtainen elämä Jeesuksen opetuslapsena.

Kirkkojen Maailmanneuvoston maine on monissa herätysliikkeissä huono. Sitä on moitittu liberaaliksi ja vaikutuksiltaan mitättömäksi. Mitä vastaat kriitikoille?
Kannattaa lukea KMN:n peruskirja. Siinä sanotaan: ”Kirkkojen maailmanneuvosto on niiden kirkkojen yhteys, jotka Raamatun mukaan tunnustavat Herran Jeesuksen Kristuksen Jumalaksi ja Vapahtajaksi ja jotka sen vuoksi pyrkivät täyttämään yhteistä kutsumustaan yhden Jumalan, Isän, Pojan ja Pyhän Hengen, kunniaksi.” Minusta tämä ei ole liberaali lausunto. On selvää, että KMN:ssa on myös paljon arvosteltavaa. Jotkut sen ohjelmat ja lausunnot näyttävät olevan enemmän politiikkaa ja sosiologiaa kuin teologiaa.

Mihin suuntaan toivot KMN:n kehittyvän?
Toivon, että se saa yhteyteensä myös helluntailaiset ja evankelikaaliset kirkot. Lähentymistä on jo tapahtunutkin. Olisi ymmärrettävä, että missio ja ekumenia kuuluvat erottamattomasti yhteen. Kirkkojen erityispiirteiden ymmärtäminen pohjoisessa ja etelässä voisi vielä syventyä.

Mikä oli vaikeinta niiden seitsemän ja puolen vuoden aikana, jotka työskentelit KLK:n johtajana?
Kohdata joidenkin kristittyjen vanhakantainen käsitys lähetystyöstä ja haluttomuus ymmärtää, mitä lähetys on.

Mistä jää onnistumisen ilo?
Kirkon lähetysrakenteet toimivat ja luottamus on kasvanut.

Mitä haluat sanoa seuraajallesi?
Vaali yhteyttä, yhteistyötä ja luottamusta. Seurakuntien, kirkon lähetysjärjestöjen ja Kirkon Ulkomaanavun välinen yhteistyö, järjestöjen välinen yhteistyö ja kaikkien yhteistyö Kirkon lähetystyön keskuksen kanssa ovat ainoa mahdollisuus mennä eteenpäin. Kirkon lähetystyön keskuksella on tällä hetkellä hyvät ja luottamukselliset suhteet joka suuntaan, niin kotimaassa kuin kansainvälisesti. Hoida näitä suhteita taidolla.

Danielle Miettinen

*Risto Jukon edeltäjän, eteläkorealaisen **Jooseop Keumin** haastattelu tämän lehden sivuilla 40–41.*

Sukupolvenvaihdos

SLEF:n uusi toiminnanjohtaja Albert Häggblom rukoilee avoimuutta Jumalan pelastustyötä kohtaan.

RUOTSINKIELINEN EVANKELIUMIYHDISTYS, Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland (SLEF), on Suomen evankelis-luterilaisen kirkon lähetysjärjestö. Yhdessä kirkon muiden lähetysjärjestöjen kanssa se toteuttaa Jumalan lähetystä tukemalla seurakuntien ja erityisesti Porvoon hiippakunnan suorittamaa lähetystyötä.

SLEF:n uutena toiminnanjohtajana on aloittanut järjestön aiempi kotimaantyön johtaja, pastori **Albert Häggblom**, 39. Hän seuraa tehtävässä pitkäaikaista toiminnanjohtajaa, eläkkeelle siirtynyttä **Göran Stenlundia**. Häggblom siunattiin virkaansa SLEF:n vuosijuhlilla Teerijärvellä heinäkuussa.

Albert Häggblom saarnamatkalla Keniassa toissa talvena.

Göran Stenlund/SLEF

Albert Häggblom on viiden lapsen isä ja työterveydenhoitajana toimivan **Carina Häggblomin** aviomies. Hänen taustansa on ruotsinkielisellä Pohjanmaalla, lähinnä Kokkolassa. Sisaruksia hänellä on viisi. Nuorena hän oli paljon mukana seurakuntanuorissa ja Porvoon hiippakunnassa vaikuttavan Kyrkans Ungdomin piirissä.

Luther uskon opettajana

Opiskelleessaan teologiaa Åbo Akademissa Häggblom vaikutti Opiskelijalähetyksessä ja tutustui Evankeliseen liikkeeseen. Hän kirjoitti dogmatiikan opinnäytteensä ruotsalaisen teologin **Ingemar Öbergin** Luther-tulkinnasta ja perehtyi silloin myös hänen lähetysteologiaan. Albert kertoo, että hänen opiskeluvuotensa kirkastivat hänelle **Lutherin** merkityksen uskon ymmärtämisessä. Lähetysteologian ymmärtäminen syveni juuri Lutherin teologian kautta.

Albertin tie uuteen tehtävään on kulkenut vahvan kouluttautumisen kautta. Hän on opiskellut yhden lukuvuoden Kansanlähetysopistossa Ryttylässä ja Suomen Lähetysseuran ruotsinkielisessä esikoulutuksessa Lärkkullassa. Hänellä on laajasti yhteyksiä Suomen Lähetysseuraan ja moniin sen lähetteihin.

Häggblom on työskennellyt SLEF:n lähettämänä Kenian luterilaisen kirkon työntekijöiden kouluttajana. Suomeen paluun jälkeen hän sai piispa **Erik Vikströmiltä** pappisvihkimyksen ja toimi viisi vuotta seurakuntapappina Keski-Pohjanmaalla. Tämän jälkeen hän siirtyi SLEF:n palvelukseen, jossa hän toimi kotimaantyön johtajana ennen valintaansa toiminnanjohtajaksi.

Rukoushuoneita rannikolla

SLEF:n suuri vahvuus on Albert Häggblomin mukaan vapaaehtoistoiminta. Hän on mukana Kirkkohallituksen vapaaehtoistoimintaa kehittävässä toimikunnassa.

”Vapaaehtoistoiminta ja lähetystyö yhdistävät saumattomasti koko SLEF:n toimintaa”, Häggblom toteaa.

SLEF:n merkittävimmät vaikutusalueet ovat ruotsinkielisellä Pohjanmaalla.

”Kristiinankaupungista Kokkolaan”, hän sanoo, mutta toimintaa on myös Etelä-Suomessa. Joka toinen sunnuntai vietetään messua Pyhän Sydämen kappelissa Helsingissä.

> Yhteistyö paikallisseurakuntien kanssa tuntuu toimivan mutkattomasti.

SLEF:llä on omistuksessaan lukuisia rukoushuoneita eri puolilla maata, myös Ahvenanmaalla. Albert kokee SLEF:n merkityksen olevan vahva erityisesti haja-asutusalueilla ja maaseudulla.

Selkeä identiteetti

SLEF:llä on Albert Häggblomin mielestä selkeä identiteetti. Järjestö on hengellinen koti niille, jotka arvostavat klassista kristinuskon käsitystä. Samalla SLEF on avoin ja kutsuvat järjestö, jolla on paljon nuoriso- ja musiikkitoimintaa. Nuorille järjestetään matkoja lähetyskentille. Tänä kesänä sellainen tehtiin Keniaan.

”Lähetyskasvatus on keskeistä kaikessa toiminnassa.”

Albert Häggblom korostaa lähetystyön eri muotojen tärkeyttä sekä nyt että järjestönsä tulevaisuudessa. Ulkomaisia lähetystyön kohteita ja kontakteja on Kenian lisäksi Etiopiassa, Virossa ja Etu-Aasiassa. Näillä alueilla SLEF tukee ja vahvistaa paikallisia kirkkoja.

Yhteistyö paikallisseurakuntien kanssa tuntuu toimivan mutkattomasti. Porvoon hiippakunnan seurakunnissa toimii lähetyspiirejä ja järjestetään muutakin lähetystoimintaa. Kaikkea tätä SLEF haluaa tukea. Muun muassa Vaasan Huutoniemen kirkossa SLEF toimittaa säännöllisesti messuja, ja Evankelinen kansankorkeakoulu järjestää rippikoululeirejä.

Miltä kirkon tulevaisuus ja lähetys näyttävät? Häggblom haluaa vahvistaa verkostoja kirkon muiden lähetysjärjestöjen kanssa.

”Haluan vahvistaa myös näkyä siitä, ettei ole eroa koti- ja ulkomaantyön välillä. Samaa evankeliumia julistetaan kaikkialla.”

Lähetys on tärkeää myös, kun kohdataan maahanmuuttajia ja muiden uskontojen kannattajia. ”Tarvitaan avoimuutta Jumalan pelastustyötä kohtaan”, Häggblom sanoo.

Jaakko Rusama

MISSIOLOGINEN SYMPOSIUMI
KRISTITTYJEN YHTEINEN TODISTUS
27.11.2018

Kello: 8.30–14.30
Paikka: Luther-kirkko, Fredrikinkatu 42, 00100 Helsinki
Järjestäjä: Kirkkohallitus, ulkoasiain osasto:
Kirkon lähetystyönkeskus ja teologisten asiain yksikkö

Symposiumissa tarkastellaan piispainkokouksen hyväksymän Suomen ev.lut. kirkon lähetyksen peruslinjauksen ”Yhteinen todistus” valossa niitä missiologisia muuttuvia haasteita, joihin kirkot ja kristityt pyrkivät vastaamaan. Esillä ovat kirkon julistuksen ja opetuksen kysymykset postmodernissa yhteiskunnassa, kansainväliset ja ekumeeniset lähetyksen haasteet, digitaalisen viestinnän vaikuttavuus ja merkitys sekä tapauskertomuksina Global Christian Forumin ja Maailman uskontojen parlamentin toiminta.

Alustajina toimivat
Medialähetys Sanansaattajien toiminnanjohtaja *Juha Auvinen,*
kirkon lähetystyön keskuksen asiantuntija *Elina Hellqvist,*
kirkon ulkoasiain osaston teologisten asiain yksikön johtaja *Tomi Karttunen,*
Suomen NNKY-liiton entinen pääsihteeri *Pirjo-Liisa Penttinen* ja
dosentti *Kaido Soom* Tarton yliopistosta.

Symposiumi on osa Kirkkojen maailmanneuvoston 70-vuotisjuhlavuotta.

Ilmoittautuminen 19.11.2018 mennessä:
https://www.lyyti.in/missiologinensymposiumi

Huom!
Merkitse kalenteriin myös ennakkotieto:

KEVÄÄN 2019 MISSIOLOGINEN SYMPOSIUMI 9.4.2019

Paikka: Saksalainen kirkko, Helsinki

Lue lisää tulevista tapahtumista: https://www.facebook.com/lahetys

Aarne Ornio

Taddeus-tavallinen

JEESUS VALITSI kaksitoista oppilasta, joita opetuslapsiksikin kutsutaan. Vaikka eivät he lapsia olleet. Oppilaiden nimilista esiintyy kolmessa ensimmäisessä evankeliumissa.

Oppilaista on tullut jonkinlaisia kristityn esikuvia – tietysti Jeesuksen jälkeen. Evankeliumien oppilaslistoja voi tarkastella myös jonkinlaisena ranking-listana, jossa on kärkipaikka ja peränpitäjä.

Esikuvien kärjessä komeilee Pietari ja perää pitää Juudas Iskariot varoittavana esimerkkinä. Juudasta ennen sijoitettiin ne, joista ei ollut erityistä kerrottavaa. Kirjattiin vain nimi.

Juudaksen edellä, siis juuri Taddeuksen kohdalla evankeliumien nimilistoissa on eroja. Lisäksi samankin evankeliumin sisällä on horjuntaa. Meillä ei nimittäin ole alkuperäisiä Raamatun käsikirjoituksia, vaan osin toisistaan poikkeavia jäljennöksiä.

OSA EVANKELIUMIEN jäljennöksistä vaihtaa Taddeuksen tilalle toisen nimen. Vaihtoehtoina esiintyvät Lebbeus, Juudas Kiivailija ja Juudas Jaakobin poika. Mistä moinen sotku?

Sama ihminen voi toki esiintyä eri nimillä, kuten Pietari, joka tunnetaan myös nimillä Keefas ja Simon. Mutta Taddeuksen kohdalla on vielä enemmän nimivaihtoehtoja eikä niitä missään selitetä toistensa vaihtoehdoiksi. Kyse ei siis ole saman henkilön eri nimistä.

Evankelistat ja käsikirjoitusten jäljentäjät tuskin tahattomasti kompuroivat noin pahoin. Heillä oli eri käsitys 12 oppilaan nimistä.

Jeesusta seurasi koko ajan muutakin väkeä. Apostolien teot mainitsee näistä Justuksen ja Mattatiaan. Ehkä ei ollut koko ajan selvää, ketä 12 joukkoon kuului – ehkä se ei aina ollut edes tärkeää.

Tärkeintä näyttää olevan luku 12. Se ilmensi Israelin kahtatoista heimoa ja niiden uutta nousua. Kristityt ajattelivat, että nousu tapahtui kristillisessä kirkossa. Luku on siis ennen kaikkea symbolinen.

LUVUN 12 tärkeydestä kertoo myös Apostolien tekojen alku. Kun Juudas Iskariot on häipynyt opetuslapsijoukosta, tilalle arvotaan uusi mies. Luvun pitää olla täysi.

Ehkä kahdentoista porukkaan kuului Taddeus – tai sitten se olikin Lebbeus tai joku Iskariotin kaima, ja Taddeus onkin vahingossa listoilla…

Niin tai näin, olen näkevinäni, ettei Taddeus ole aivan merkityksetön.

Elämä on enimmäkseen arkea. Aina ei ole helppoa samastua evankeliumien erikoisiin kokemuksiin. Kun Jeesus vei kolme oppilastaan kirkastusvuorelle, loput eivät kokeneet mitään erikoista. He tekivät jotain niin tavallista, ettei sitä talletettu evankeliumeihin. Varmaan tappoivat aikaa vuoren juurella.

Olisihan se hauskaa, jos oppilaslistaan olisi pujahtanut joku tuiki tavallinen rivikristitty. Joku Taddeus, josta ei ole mitään erikoista kerrottavaa. Mutta hänkin seurasi Jeesusta.

Kristittyjen enemmistö on näitä Taddeus-tavallisia. Ehkäpä siinä on monelle hyvä samastumiskohde.

Niko Huttunen
Uuden testamentin eksegetiikan dosentti,
Helsingin yliopisto

Sadonkorjuuta Etiopiassa

Liisi Niemelä (toim.): *Satakertainen sato. Lähetyselämää Etiopiassa 50 vuotta*. Lähetysyhdistys Kylväjä 2018. 353 sivua.

Etiopiassa on toiminut monta kirkon lähetysjärjestöä. Lähetysyhdistys Kylväjä on tehnyt siellä pitkän päivätyön, jota juhlistamaan on ilmestynyt **Liisi Niemelän** toimittama kirja *Satakertainen sato*. Kirja piirtää monipuolisen kuvan suomalaisten lähetystyöntekijöiden arjesta ja niistä vaikeuksista, joihin kieli- ja kulttuurirajat ylittävä lähetystyöntekijä joutuu.

Kielenopiskelu vaatii tavattoman paljon keskittymistä ja pitkäjänteisyyttä. Ihmiset ovat erilaisia oppijoita, mikä tulee ottaa huomioon. Poliittiset ja yhteiskunnalliset levottomuudet tuovat elämään epävarmuutta. Etiopian poliittinen historia avautuu lukijalle kuin kaupan päällisinä.

Hyvin toimitetun kirjan lukijaa olisi auttanut luettelo kaikista Etiopiassa toimineista Kylväjän lähetystyöntekijöistä. Nyt heidän nimiään on mainittu alaviitteissä eri puolilla teosta. Taulukon muotoon olisi voinut koota myös vuonna 1959 perustetun Mekane Yesus -kirkon huikean kasvun, joka jatkuu edelleen. Tällä hetkellä jäseniä on yli yhdeksän miljoonaa eli kyseessä on maailman suurin luterilainen kirkko.

Kirja avaa lukijalle lähetystyön moni-ilmeisyyttä ja merkitystä Etiopiassa. Se kuvaa myös suomalaisen lähetystyön

historiaa. Teos on suositeltavaa luettavaa erityisesti niille, jotka kuvittelevat nykyaikaisen lähetystyön olevan siirtomaavallan jäänteenä pelkkää ”pakanoiden käännyttämistä”.

Risto Jukko

Suunnistusopas häpeäkulttuuriin

Timo Keskitalo: *Risti ja häpeä*. Kuva ja Sana 2017. 125 sivua.

Maahanmuuttajatyöntekijä **Timo Keskitalo** valottaa kirjassaan taidokkaasti länsimaiselle ihmiselle vierasta häpeän ja kunnian kulttuuria, joka on muslimimaissa vallitseva tapa hahmottaa elämää ja ihmisten välisiä suhteita.

Kirja auttaa paitsi ymmärtämään ja kohtaamaan toisenlaisen kulttuurin piirissä eläviä ihmisiä ja julistamaan heille evankeliumia, myös ymmärtämään monia Raamatun kertomuksia uudesta näkökulmasta.

Keskitalo muistuttaa, että Raamatun syntyalueet ovat juuri sitä kulttuuripiiriä, jossa häpeä ja kunnia ovat tärkeitä käsitteitä, ja siksi tämä näkökulma on oiva avain Raamatun ymmärtämiseen.

Esimerkiksi Johanneksen evankeliumin kertomus Jeesuksen ensimmäisestä ihmeestä Kaanaan häissä aukeaa länsimaiselle, syyllisyyden ja anteeksiantamuksen käsitteiden kanssa askaroivalle lukijalle vaivoin. Se saa kuitenkin uuden ja syvällisen merkityksen juuri häpeän ja kunnian näkökulmasta.

Monen muunkin Raamatun kertomuksen kohdalla Keskitalon kirja tarjoaa ilahduttavia ahaa-elämyksiä. Jopa moneen kertaan märehditty tuhlaajapoikavertaus saa uusia sävyjä. Kirjaa on helppo suositella kenelle tahansa, mutta erityisesti niille, jotka tekevät työtä muslimitaustaisten kanssa.

Pastori Timo Keskitalo on toiminut pitkään maahanmuuttajatyössä Englannissa, Suomessa ja Lähi-idässä. Hänellä on yli 30 vuoden kokemus kasteopetuksen antamisesta muslimeille, jotka haluavat liittyä kristilliseen kirkkoon.

Ville Auvinen

Juhlakirja paikallaan

Leevi Launonen ja **Anna Lehtinen** (toim.): *Jotta maailma uskoisi – ekumenia lähetystehtävän edistäjänä. Veli-Matti Kärkkäisen 60-vuotisjuhlakirja*. Aikamedia 2018. 358 sivua.

Helluntaiherätyksestä Amerikan luterilaisen kirkon piiriin siirtyneen professori **Veli-Matti Kärkkäisen** 60-vuotispäivää juhlistettiin kesäkuussa korkeatasoisella seminaarilla ja sen yhteydessä julkaistulla juhlakirjalla.

Kärkkäinen on yksi Suomen kansainvälisesti tunnetuimmista teologeista ja kirkollisista vaikuttajista. Hän on toiminut lähes parikymmentä vuotta Fullerin teologisessa seminaarissa Kaliforniassa. Hänen mittava teologinen tuotantonsa, erityisesti ekumeniikassa ja missiologiassa, sekä aktiivisuutensa monissa kansainvälisissä ekumeenisissa dialogeissa ja prosesseissa on ollut poikkeuksellisen rakentavaa ja näkyvää. Siksi akateemiseen perinteeseen liittyvien juhlakirjojen joukossa Kärkkäisen juhlakirja on hieno kunnianosoitus ja heijastelee jubilaarin teologista laaja-alaisuutta.

Kirjoittajien joukossa on kolme luterilaista piispaa, helluntailaisia vaikuttajia ja yksi baptisti. Aihepiirit käsittelevät monipuolisesti kirkon ja sen uskon olemusta, ekumeenisia peruskysymyksiä, uskontodialogia ja -teologiaa, suomalaista ekumeniaa sekä helluntailiikkeen olemusta ja haasteita.

Useissa artikkeleissa käydään aitoa ja kriittistä teologista keskustelua. Esimerkiksi tohtori

Miika Tolosen artikkeli ”helluntailaisesta etiikasta” herättää mielenkiintoisia kysymyksiä. Aihe liittyy voimakkaasti kasvavien kirkkojen pelastuskäsityksiin.

Jaakko Rusama

Antologi om missionsdirektor

Kim Groop (Red.): *Med mission som livsuppgift. Henrik Smedjebacka som missionär, missionsledare och missionsvetare.* Kyrkohistoriska arkivet vid Åbo Akademi. Meddelanden 49. Åbo Akademi 2018. 190 sidor.

Antologin om TD Henrik Smedjebacka komprimerar ett stycke finländsk missionshistoria under 1900-talets andra hälft. I boken skapar akademiker, missionskollegor, släktingar och vänner en mångsidig bild av Smedjebackas livshistoria och insatser inom missionen.

Smedjebackas missionssyn sammanfattas i uttrycket ”Hela evangeliet till hela människan i hela världen”. Den unge mannens väg gick från 1920-talets Terjärv via krigsåren och prästvigningen år 1950 till att bli missionär i Tanganyika åren 1955–1965. De sista åren på fältet kom han att fungera som kyrkopresident. Missionsuppdraget delades av hans fru Bodil och deras fyra barn. Missionen blev en livslång uppgift som kulminerade i kallelsen till missionsdirektor för Finska Missionssällskapet åren 1981–1992.

Smedjebacka representerade en trinitarisk missionsteologi som också blev synlig i hans insatser i Lutherska Världsförbundet. Som missionsdirektor var han en skicklig strateg. Under hans ledning upplevde sällskapet en kraftig tillväxt, där också storstadsmission och mission i Europa aktualiserades. Genom sin docentur vid Åbo Akademi

inspirerade han många teologer. Bokens varma och - för det akademiska - ovanligt personliga karaktär gör den familjär och läsarvänlig.

Johanna Björkholm-Kallio

Perusopas luottamushenkilölle

Taru Nieminen & Tytti Pietilä (toim.): *Seurakunnan luottamushenkilön kirja 2019–2022.* Kirjapaja 2018. 184 sivua.

Seurakuntavaaleissa valtuustot ja muutkin hallintoelimet saavat uusia vastuunkantajia. Heille on kirjoitettu yhdeksän artikkelia sisältävä opaskirja, joka kertoo, millä tavalla seurakunnan hallinto toimii.

Seurakunnan elämää voidaan katsoa monesta näkökulmasta. Jumalanpalvelukset ja muut kirkolliset tilaisuudet ovat tutuimpia suurelle yleisölle. Seurakunta ja kirkko eroavat perustaltaan muusta yhteiskunnasta, yhdistyksistä ja niiden lähtökohdista. Tätä on luottamustehtäviin valitun henkilön ehkä hankala hahmottaa, kun ulkonaisesti päätöksenteko voi näyttää samanlaiselta kuin muissa yhteisöissä.

Kirjan tavoitteena on tukea luottamushenkilön taitoja kirkon hallinnon ja sen eri vaiheiden ymmärtämisessä. Tätä avataan artikkeleiden lisäksi myös erilaisten kaavioiden avulla.

Kirjaa keskittyneesti lukemalla pääsee perille seurakunnan hallinnon keskeisistä asioista ja saa niistä hyvän rautaisannoksen. Näkökulma voisi olla myös toisenlainen. Risto Rasimuksen artikkelin tapaan teemaa olisi voitu käsitellä enemmän myös kokemusten kautta.

Kirkon lähetystehtävää painotetaan artikkelissa, joka vastaa kysymyksiin mikä on kirkko ja seurakunta. Seurakunnalla tulee olla lähetystyöhön riittävät resurssit. Tämä tuodaan hyvin esille. Myös maahanmuuttajat

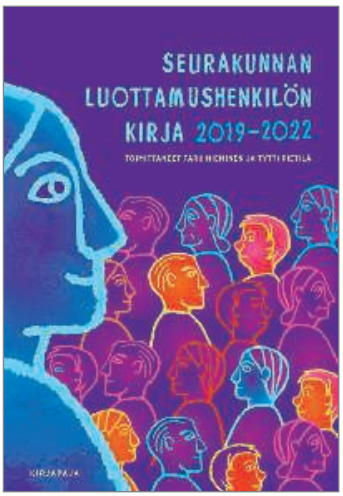

haastavat kaikkia seurakuntia missioon omassa ympäristössään.

Teos toimii parhaiten, jos sen tukena on muuta opetusta, kokemuksia ja havaintoja seurakuntatyön arjesta. Kirja toimii myös kertauksena ja hakuteoksena.

Juhani Koivisto

Mystiikkaa Japanissa

Raimo Kuismanen: *Kutsu todelliseen ykseyteen: William Johnstonin mystiikan teologia*. Diss. Helsinki 2018. 164 sivua.

Raimo Kuismanen on selvittänyt väitöstutkimuksessaan Japanissa vaikuttaneen jesuiitta **William Johnstonin** (1925–2010) käsityksiä mystisen kokemuksen luonteesta. Tutkimuksen taustana oli kristillis-buddhalainen vuoropuhelu, johon Johnston osallistui vuodesta 1951 Japanissa.

Uskontoja yhdistää usko (faith). Se on sisäisesti koettu heräte kohti perimmäiseksi ymmärrettyä. Oppikokonaisuuksia hän kutsui uskomuksiksi (belief). Uskomus määrittää sisäisen mystisen kokemuksen sisällön ja siksi uskontojen mystiset kokemukset eivät ole samoja.

Vaikka mystisillä kokemuksilla on eri uskonnoissa erilaiset sisällöt, Johnstonin mukaan niissä kohdataan Jumalan läsnäolo. Tämä johtuisi siitä, että Jumalan olemus on rakkaus (Being-In-Love) ja Jumala itse on olemassaolo. Erityisen kiinnostava ja ongelmallinen on väite, jonka mukaan kaikkien uskontojen totena pitämä tosioleva on perimmältään Kristus-todellisuutta. Todellinen itseys saavutetaan syvimmin vasta Kristus-yhteydessä.

Johnstonin käsitykset eivät saavuttaneet zenbuddhalaisessa Japanissa juurikaan vastakaikua. Hän popularisoi oivalluksiaan eri puolilla maailmaa, myös Suomessa.

Raimo Kuismanen kuuluu Suomessa niihin harvoihin teologeihin, jotka ovat perehtyneet syvällisesti kristillis-buddhalaiseen vuoropuheluun. Suositeltava teos alan opaskirjaksi.

Timo Vasko
Kirjoittaja toimi Kuismasen väitöksessä vastaväittäjänä

Toivoa Euroopassa

Mission in Central and Eastern Europe: Realities, Perspectives, Trends. Toimittaneet **Cornelius Constantineanu**, **Marcel V. Macelaru**, **Anne-Marie Kool** ja **Mihai Himcinshi**. Regnum Edinburgh Centenary Series Volume 34. Oxford 2016. 715 sivua.

Välinpitämättömyys kristinuskon asemaa ja tulevaisuutta kohtaan lisääntyy Euroopassa. Berliinin muurin murtuminen, Neuvostoliiton lakkauttaminen, Venäjän murros, monien valtioiden ja kirkkojen vapautuminen kommunismista, uudelleen itsenäistyminen sekä Saksojen yhdistyminen ovat tapahtumia, joihin teos peilaa yhteiskuntien ja kirkkojen muutoksia.

Keski- ja Itä-Eurooppa näyttäytyvät alueina, joissa kirkot ja lähetysjärjestöt ponnistelevat lähetys- ja evankelioimistyössään tavoittaakseen ateistisen kasvatuksen saaneita sukupolvia. Laajalle levinnyt tietämättömyys kristinuskon perusteista on johtanut kaiken kristillisen hylkäämiseen.

Teoksessa analysoidaan nykytodellisuutta, kysytään mihin tarpeisiin teologiaa tulisi luoda ja kerrotaan, miten kristinuskosta vieraantuneita ihmisiä yritetään tavoittaa.

Esimerkkeinä nostetaan esille slaavilainen Raamatun kommentaari (SBC) ja monet ekumeeniset radio- ja televisio-ohjelmat, joita välitetään paikallisradioiden, satelliittien ja internetin avulla.

Laajan teoksen sivuilla pilkahtaa myös toivo kristinuskon aseman elpymisestä siellä täällä. Eurooppa on haasteellisessa mutta ei toivottomassa murrosvaiheessa.

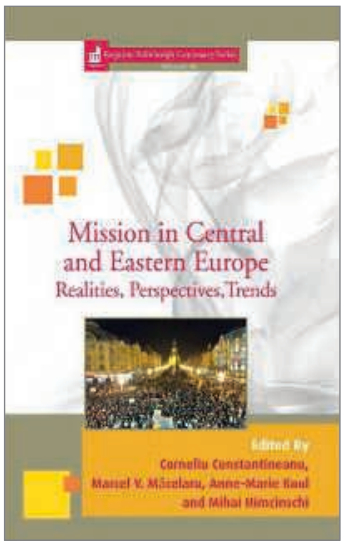

Timo Vasko

Kristittynä Kiinassa, Taiwanissa ja Hong Kongissa

Paul Woods (toim.): *Shaping Christianity in Greater China: Indigenous Christians in Focus*. Regnum Studies in Mission. Oxford 2017. 283 sivua.

Millaista on elää kristittynä Kiinassa, Taiwanissa ja Hong Kongissa? Vastausten aikajänne ulottuu Ming dynastian (1368–1644) loppuvaiheista Sichuanin maanjäristyksen tapahtumiin (2008).

Vaikka teos ei ole kontekstuaalisen missiologian esitys, sen artikkelit valottavat oivallisesti kristittyjen elämää merkittävissä yhteiskunnallisissa muutoksissa. Alueen syntyperäisillä kristityillä on ollut haasteellinen tehtävä löytää tie uskossa eteenpäin.

Paikallisen kirkon merkitystä tarkastellaan varhaisen kirkon vaiheista nykyaikaan. Kiinalainen kirjallisuus ja kristillinen runous ovat vaikuttaneet tosiinsa niin, että voidaan puhua jopa uskon kirjoittamisesta luettavaksi. Tekstit ovat vaikuttaneet merkittävästi evankeliumin etenemiseen.

Oman lukunsa on saanut uskonyhteisöjen rakentuminen kirkoksi ja sen viroiksi. Kristityn identiteettiä, kristittynä kasvamista ja johtajuutta toiseuden näkökulmasta käsittelevä artikkeli antaa tietoa kristittyjen selviytymistaisteluista ja marttyyriudesta Kiinassa.

Teoksen viimeinen, kristillistä uskoa ylistävä luku kertoo Taiwanin kristittyjen itsemääräämisliikkeen vaiheista, Hong Kongissa tärkeästä suullisesti välittyneestä historiasta (Oral History) ja kristittyjen sosiaalisesta toiminnasta Sichuanin maanjäristyksen yhteydessä.

Timo Vasko

Ekumenian historiaa

Amélé Adamavi-Aho Ekué, **Marion Grau**, **Atola Longkumer** (toim): *Translating the Word, Transforming the World: An Ecumenical Reader*. Kirkkojen Maailmanneuvoston julkaisuja 2018. 266 sivua.

Kirkkojen maailmanneuvoston (KMN) toimintaan on kuulunut ekumeeninen koulutus järjestön perustamisesta lähtien. Nyt asiaa edistetään määrätietoisesti GETI-ohjelman (Global Ecumenical Theological Institute) avulla. Se antaa nuorille teologeille ja kirkon työntekijöille valmiuksia toimia kirkkojen yhteisissä tehtävissä.

Viimeisimmän GETI-koulutuksen opiskelijaryhmä osallistui osan aikaa maaliskuussa 2018 Tansaniassa pidettyyn maailmanlähetyksen ja evankelioimisen konferenssiin. Mukana oli myös kolme suomalaista GETI-opiskelijaa. Tätä koulutusta varten KMN on tuottanut hyviä kysymyksiä herättävän antologian.

Teos sisältää tiivistetyn kuvauksen ekumeenisen liikkeen nykyhistoriasta muutamien merkittävien vaikuttajien kuvaamana. Heihin kuuluvat muun muassa entinen pääsihteeri **Philip Potter**, arkkipiispa **Desmond Tutu** ja **Dame Mary Tanner**. He ovat esittäneet myös omia tulkintojaan yhden Kristuksen kirkon olemuksesta, mikä herättää sopivasti pohdintaa.

Muissa artikkeleissa käsitellään ekumenian nykyhaasteita, uskontojenvälistä kohtaamista, afrikkalaisen teologian ja lähetyksen käytänteitä sekä KMN:n

nykyistä pääteemaa, rauhan ja oikeudenmukaisuuden pyhiinvaellusta.

Antologia sisältää myös joukon keskeisiä ekumeenisia dokumentteja, mikä tekee julkaisusta käyttökelpoisen oppimateriaalin kaikille kirkoille.

Jaakko Rusama

Järjestöjen yhteystiedot 2018

KIRKON ULKOMAANAPU
Eteläranta 8
00130 Helsinki
PL 210, 00131 Helsinki
Puh. 020 787 1200
asiakaspalvelu@
kirkonulkomaanapu.fi
www.kirkonulkomaanapu.fi

LÄHETYSYHDISTYS KYLVÄJÄ
Tikkuraitti 11 A, 2. krs, Tikkurila
PL 188, 01301 VANTAA
Puh. 09 2532 5400
kylvaja@kylvaja.fi
www.kylvaja.fi

MEDIALÄHETYS SANANSAATTAJAT
Munckinkatu 67, Hyvinkää
PL 13, 05801 Hyvinkää
Puh. 019 457 7700
Faksi 019 457 7780
sansa@sansa.fi
www.sansa.fi

SUOMEN EVANKELISLUTERILAINEN KANSANLÄHETYS
Opistotie 1, 12310 RYTTYLÄ
Puh. 019 77 920
Faksi 019 757 055
sekl@sekl.fi
www.sekl.fi

SUOMEN LUTERILAINEN EVANKELIUMIYHDISTYS
Malminkatu 12 A, 5. krs
PL 184, 00181 HELSINKI
Puh. 09 251 390
www.sley.fi

SUOMEN LÄHETYSSEURA
Maistraatinportti 2 a
00240 Helsinki
Puh. 09 129 71
palaute@suomenlahetysseura.fi
www.felm.suomenlahetysseura.fi

SUOMEN PIPLIASEURA
Maistraatinportti 2 A
PL 54, 00241 Helsinki
Puh. 010 838 6500
info@piplia.fi
www.piplia.fi

SVENSKA LUTHERSKA EVANGELIFÖRENINGEN I FINLAND
Korsholmsesplanaden 2
65100 Vasa
Tfn 050 400 9135
slef@slef.fi
www.slef.fi
ekonomi:
Skarpskyttegatan 13 A 3
00120 Helsingfors
Tfn 09 6811 560

Paavi rohkaisee todistamaan

Paavi Franciscus on viime vuosina kiinnittänyt paljon huomiota lähetykseen ja seurakunnan jäsenyyteen.

Edgar Jiménez

Paavi Franciscus kansan keskellä Pyhän Pietarin aukiolla Roomassa.

KOKO KIRKON on käännettävä uusi sivu evankelioimisessa. Näin sanoo paavi **Franciscus** kenties tunnetuimmassa kannanotossaan, vuonna 2013 julkaistussa apostolisessa kehotuskirjeessä *Evangelii Gaudium* (Evankeliumin ilo). Kirkon tulee paavin mukaan ymmärtää itsensä ”lähetysopetuslasten yhteisönä”.

Jeesuksen seuraajilla ja seurakunnan jäsenillä on pysyvä lähetystehtävä. Paavi tuo painokkaasti esille seurakunnan vastuun Jumalan lähetyksestä. Seurakuntalaisuus on lähetettynä elämistä. Evankeliumi on ilosanoma, joka tulee ja jonka saamme jakaa.

Kehotuskirjeessä esiintyvistä keskeisistä käsitteistä yleisin on sana ”rakkaus” ja toiseksi yleisin ”ilo”. Paavi käyttää vähemmän sellaisia käsitteitä kuin köyhät, rauha, oikeudenmukaisuus tai yhteinen hyvä.

Rakkauden ilo

Vuoden 2016 kehotuskirjeessään *Amoris laetitia* (Rakkauden ilo) paavi puhutteli perheitä. Teksti nousi kahtena edellisenä vuonna pidetyistä perhettä käsitelleiden synodien raporteista. Tähän kehotuskirjeeseen liittyneet odotukset eivät välttämättä toteutuneet niiden mielestä, jotka toivoivat muutosta muun muassa eronneiden mahdollisuuteen osallistua ehtoolliseen. Koska avioliitto on katolisessa kirkossa sakramentti, ekumeenista keskustelua tulee edelleen käydä kunkin tunnustuskunnan lähtökohdat ymmärtäen.

Iloitkaa ja riemuitkaa

Maaliskuussa 2018 paavi Franciscus julkaisi apostolisen kehotuskirjeen *Gaudete et exsultate* (Iloitkaa ja riemuitkaa).

”Meidät kaikki on kutsuttu olemaan pyhiä, eläen rakkaudella ja tarjoten jokainen oman todistuksemme jokapäiväisissä toimissamme, missä sitten olemmekin”, Paavi opasti.

Seurakunnan jäsenenä maailman ja kaikkien ihmisten kohtaaminen on ilo ja mahdollisuus.

Eri kirkkojen ja kristillisten yhteisöjen jäsenet voivat hyvillä mielin yhtyä maailman valtakirkon johtajan sanoihin: ”Sinunkin on käsitettävä koko elämäsi lähetystehtävänä. Yritä tehdä niin kuunnellen Jumalaa rukouksessa ja tunnistaen merkit, joita hän sinulle tarjoaa. Kysy aina Hengeltä, mitä Jeesus odottaa sinulta elämäsi joka hetkenä ja jokaisessa valinnassa, joka sinun on tehtävä, tunnistaaksesi paikan, joka sillä on lähetystehtävässäsi. Ja salli hänen muovata sinussa se henkilökohtainen salaisuus, joka voi heijastaa Jeesusta Kristusta nykymaailmassa.”

Jaakko Rusama

Ilman missiologista työotetta ei ole huomisen kirkkoa

Jotakin on tehtävä, että jokaisella papilla ja nuorisotyönohjaajalla olisi edes perustiedot missiologiasta. Tätä vaati 18 kirkolliskokousedustajaa edustajaaloitteessa keväällä 2016. Heitä huolestutti se, että papiksi ja nuorisotyönohjaajaksi voi valmistua ilman minkäänlaisia opintoja lähetystyöstä.

KIRKKOHALLITUKSEN ASIANTUNTIJAT käärivät hihat ja julkaisivat helmikuussa asiasta raportin. Nastolan seurakunnan kirkkoherra **Kari Eskelinen** valottaa raportin antia seurakuntien työn näkökulmasta.

Kirkkohallituksen laatiman raportin nimi on *Missiologian tuntemus ja osaaminen kirkon työssä*. Mitä annettavaa sillä on seurakunnille?
Kirkon toimintaympäristö on voimakkaassa muutoksessa. Lähes 30 sivua käsittävä raportti käsittelee muutostekijöitä, joita kirkko ja paikallisseurakunnat tulevat kohtaamaan yhä laajaalaisemmin. Raportin painopiste ei ole niinkään kirkon virkaan valmistuvien koulutustarpeissa, vaan kristillisen sanoman jalkauttamisessa jatkuvasti muuttuvassa toimintaympäristössä.

Marginaaleista puhutaan nykyisin mission subjekteina eikä objekteina. Raportin mukaan tämä voi olla myös uhka. Miten?
Lähetys on Jumalan missio – Missio Dei. Se on siis Jumalan pelastavaa, parantavaa ja uudistavaa työtä langenneessa maailmassa. Kirkko näkee tehtävänsä osana kaikkea tätä. Uusimman lähetysajattelun mukaan tämä tapahtuu marginaalista käsin (mission from the margins). Perinteiset rakenteet, ajattelutavat ja jopa teologiat saattavat muuttua voimakkaasti, kun nämä ovat kosketuksissa maailman köyhyyden, osattomuuden ja syrjäytymisen kanssa. Tämä haastaa kirkon. Missio Dei sisältää siis jopa vaaran ulottuvuuden.

Miten katsomukselliset muutokset haastavat seurakunnat?
Raportissa keskeisiksi muutostekijöiksi nousevat moniuskontoistuminen ja sekularisaatio. Näiden seurauksena kirkon jäsenmäärä ja jäsenten aktiivisuus vähenevät. Samaan suuntaan vaikuttavat myös kulttuurinen pluralismi ja yhteiskunnan eriarvoistuminen, josta on seurannut kokemusmaailmojen eriytyminen, sekä median murros.

Ihmisten mielikuva omasta jäsenyydestään kirkossa on muuttunut. Ihmiset mieltävät kuuluvansa kirkkoon, eivät seurakuntaan. Tämä toimii myös toisin päin: ihmiset eroavat kirkosta, eivät seurakunnasta.

Mikä on raportin viesti seurakunnan toiminnan ja kehittämisen näkökulmasta?
Yhteiskunnallisen muutoksen seurauksena toimintaa ei kannata paaluttaa ensi sijassa kokoavan toiminnan varaan. Tämä ajatus vie monen seurakunnan epämukavuusalueelle, sillä seurakunnan toiminta on perinteisesti rakentunut kokoontumiskulttuurin varaan. Painopiste olisi siirrettävä näkyvyyteen mediassa. Olisi myös siirryttävä rohkeasti yhteisölähtöiseen työottee-

seen. Kirkon on kohdattava ihmisiä siellä missä he jo ovat. Kirkko on edelleen vahva yhteiskunnallinen toimija, joka voi rakentaa yhteisöjä yhdessä muiden kanssa.

Mitä tämä vaatii seurakunnan työntekijältä?
Työntekijöiden on osattava puhua rohkeasti kristillisestä uskostaan erilaisissa yhteisöissä myös niissä tilanteissa, joissa kaikki läsnäolijat eivät ole kristittyjä. Tämä vaatii valmiuksia kestää pettymyksiä sekä kykyä rakentaa uutta. On kuunneltava, mitä ihmiset tahtovat. Yhteisölähtöinen työ ylittää perinteiset työalarajat, jolloin seurakunnan perinteiset rakenteet saattavat muuttua. Seurakunnan haasteena on olla mukana erilaisilla, myös digitaalisilla foorumeilla, joilla käydään maailmankatsomuksellista keskustelua. Rajoja ylittävästä toiminnasta rohkaisevan esimerkin antaa Pietarin vierailu Corneliuksen kodissa (Ap.t. 10:34–35).

Miten tämä vaikuttaa seurakunnan toimintakulttuuriin?
Toimintatapoja on kehitettävä tietoisesti missionaarisiksi. Tässä ovat avainasemassa kirkkoherrat, joiden vastuulla on kehittää seurakunnan toimintaa. Työntekijöiden osaamista voi kohentaa koulutuksella, mutta pelkästään sillä missionaarinen työote ei synny. Seurakuntien on rohkeasti kiinnitettävä huomiota myös rekrytointiin. Tulevaisuuden kirkko tarvitsee henkilöitä, joilla on vahva kirkon uskon ymmärrys ja siitä nouseva sisältöosaaminen. Heidän on kyettävä toimimaan erilaisten ihmisten ja yhteisöjen keskellä sekä rakentamaan yhteyttä ennakkoluulottomasti.

Mikä on muutoksen avain?
Se, pystyvätkö työntekijät ja toimintakulttuuri uudistumaan ympäristön vaatimusten mukaisiksi. Teologisen pohdinnan tasolla on käytävä rohkeaa dialogia ajan virtausten kanssa.

Kari Eskelinen

> Tulevaisuuden kirkko tarvitsee henkilöitä, joilla on vahva kirkon uskon ymmärrys.

Pixabay

Kongon levottomuuksia paennut Jonaliese Karsugho haaveilee perustavansa yrityksen, jossa hän voisi kouluttaa muita pakolaisia ja antaa heille saman mahdollisuuden, jonka hän on itse saanut.

Ammattikoulutuksella parempaan elämään Ugandassa

Lähes kaikki Kirkon Ulkomaanavun ammattikoulusta valmistuneet nuoret ovat saaneet työpaikan tai perustaneet oman yrityksen.

JONALIESE KARSUGHO, 25, seisoo keskellä metallipajaa pinkkiin mekkoon pukeutuneena ja kertaa äidinkielellään kinyabkiishalla lopputyön ohjeistusta nuorten miesten ryhmälle.

Jonaliese pakeni Kongon väkivaltaisuuksia yhdessä sisarensa kanssa Ugandaan vuonna 2014.

Ugandalainen Sauda Tusingwire, 21, löysi KUA:n koulusta kutsumusammattinsa. ”Olen onnellinen, että minulla on nyt suunnitelma ja tulevaisuus.”

Fredrik Lerneryd

Kapinalliset tappoivat heidän vanhempansa ja sekasorron keskellä kolmas sisar katosi. Vielä tänäkään päivänä Jonaliese ei tiedä, onko sisko enää edes elossa.

Rwamwanjan pakolaisasutusalueella Jonaliese elätti itsensä ja sisarensa ensin viljelemällä maata. Eräänä päivänä hän näki ilmoituksen Kirkon Ulkomaanavun (KUA) järjestämästä kurssista. Maanviljelyskurssin käytyään Jonaliese pääsi seuraavan vuoden metallikurssin apuohjaajaksi.

Pakolaisesta parturiksi

Rwamwanjan pakolaisasutusalueella asuu noin 63 000 pakolaista, joista suurin osa on naapurimaa Kongosta. Väkiluvultaan noin Vaasan kokoisen alueen suurimpia ongelmia on ollut nuorisotyöttömyys.

KUA aloitti työnsä Rwamwanjassa kolme vuotta sitten selvittämällä mihin ammatteihin nuoret kannattaisi kouluttaa, jotta heillä olisi hyvät mahdollisuudet työllistyä.

> 95 prosenttia valmistuneista nuorista on työllistynyt.

Ensimmäiset kurssit alkoivat toukokuussa 2015 ja niillä koulutettiin rakennusmiehiä, moottoreiden korjaajia, räätäleitä, kokkeja, seppiä ja partureita.

Puolen vuoden mittaiseen koulutukseen valitaan kahdesti vuodessa 250 oppilasta. Tulijoita olisi enemmänkin, ja opiskelijat valitaan hakemusten ja haastattelujen perusteella. Opiskelemaan otetaan sekä pakolaisia että ugandalaisia nuoria.

”Me emme välitä aiemmista opinnoista, sillä monelta ne ovat saattaneet jäädä kesken sodan vuoksi. Meille tärkeintä on motivaatio. Monet nuorista todella tarvitsevat koulutusta ja työtä,

Ennen koulutusta ugandalaisesta Daphe Nantesasta, 17, tuntui, ettei hänessä ollut oikein mitään erityistä. ”Nyt koulutuksen jälkeen minä osaan jotain, mitä kaikki eivät osaakaan!”

Fredrik Lerneryd

jolla elättää esimerkiksi nuoremmat sisarukset vanhempien kuoltua”, kertoo KUA:n projektikoordinaattori **Caphas Mugabi**.

Työllistyminen on koulutuksen tärkein tavoite. Opintoihin kuuluu niin työharjoittelu kuin työn hakemisen ja yrittäjyystaitojen opettelua.

Tulokset ovat olleet erinomaisia. Kaikkiaan 95 prosenttia tähän mennessä valmistuneista 450:sta nuoresta on joko työllistynyt tai perustanut oman yrityksen.

”Koemme, että työmme täällä todella muuttaa nuorten elämän”, Mugabi sanoo.

Opinto-ohjaaja auttaa työllistymään

Vaikeista olosuhteista tulevat nuoret tarvitsevat erityisen paljon tukea. Heitä auttaa KUA:n opinto-ohjaaja **Olivia Nazzawi**. Hän vierailee oppilaiden ja valmistuneiden luona säännöllisesti. Valmistumisen jälkeen Nazziwan tehtävä on auttaa heitä työllistymään tai perustamaan oma yritys.

Esimerkiksi maanviljelyslinjalta valmistuneet saavat koululta maapalstan ja viljelytarvikkeet. He voivat myydä satonsa torilla tai kaupassa ja tienata toimeentulonsa. Parhaiten työllistyvät rakennusmiehet, sillä nopeasti kasvavalla alueella rakennetaan paljon.

Catering-linjalta valmistuneille voidaan tarjota alkajaisiksi työpaikkaa KUA:n perustamasta pienestä ravintolasta ja lisäksi moni on työllistynyt alueen muihin ravintoloihin. Ravintolan lisäksi KUA on perustanut korjaamon, jossa nuoret voivat suorittaa työharjoittelunsa ja tienata rahaa.

Palkitsevinta työssä ovat Nazziwan mukaan onnistumisen kokemukset. Moni oppilas saattaa tulla koko viikon kouluun samoissa vaatteissa, mutta hiljalleen he alkavat pestä vaatteitaan päivittäin, tervehtiä kohteliaammin ja kertovat syövänsä monipuolisempaa ruokaa.

”He haluavat pärjätä elämässä ja päästä pois pakolaisasutusalueelta. Tunnen onnistuneeni työssäni, kun näen, että nuoret alkavat arvostaa itseään”, Nazzawi sanoo.

Monelle nuorelle koulu onkin tuonut kaivattua itsetuntoa ja kunnioitusta. Kongosta neljä vuotta sitten paenneelle Jonalieselle se merkitsi mahdollisuutta tienata rahaa ja alkaa suunnitella tulevaisuutta.

”Haaveilen isosta yrityksestä, jossa voisin kouluttaa pakolaisnuoria ja antaa heille töitä. Haluan antaa nuorille mahdollisuuden itsenäiseen elämään”, Jonaliese sanoo.

Noora Jussila
viestintäpäällikkö, Kirkon Ulkomaanapu

Kirkon viestintä/Aarne Ormio

Eurooppa astukoon alas muureilta

USKONTOJEN KOHTAAMINEN muuttuu jatkuvasti haasteellisemmaksi. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon piispat antoivat tähän tehtävään suuntaviivoja tänä vuonna hyväksymässään lähetyksen peruslinjauksessa ”Yhteinen todistus”.

Linjauksessa muistutetaan, että uskontojen kohtaamiseen kuuluu kristillinen todistus: ”Kristityt kertovat uskosta kolmiyhteiseen Jumalaan, Isään ja Poikaan ja Pyhään Henkeen. He kuuntelevat toisin uskovia ja antavat heidän kuvata omaa uskontoaan.”

Tällaisessa kohtaamisessa Jumala toimii salatulla tavalla. Oleellista on aito kohtaaminen ja käytännön yhteistyö.

MAAILMASSA ON yli 60 miljoonaa pakolaista, joista suurin osa on hakeutunut Euroopan ulkopuolisiin maihin. Kehittyvät maat kantavat raskaimman taakan pakolaiskriisistä. Liikkeellä on miljoonia pakolaisia, siirtolaisia ja turvapaikanhakijoita. Heistä Suomeen tuli vuona 2015 runsaat 30 000 ja esimerkiksi Saksaan yli miljoona. Saksan protestanttiset kirkot totesivat, että vastuumme hätää kärsivistä ei lopu oman maan rajoille.

Kristillisen todistuksen ohella kirkkoja, kristillisiä yhteisöjä ja yksittäisiä kristittyjä haastetaan tekemään totta siitä aidosta solidaarisuudesta, joka kuuluu kristinuskon olemukseen: ”Kun maahanne tulee muukalaisia asumaan keskuudessanne, älkää sortako heitä. Kohdelkaa joukossanne asuvia siirtolaisia ikään kuin he olisivat heimolaisianne ja rakastakaa heitä kuin itseänne.” (3 Moos. 19: 34.)

YKSI SAKSAN merkittävistä lähetysjärjestöistä, Evangelisches Missionwerk (EMW), on viimeisimmässä lähetyksen vuosikirjassaan käsitellyt vieraiden muuttumista naapureiksi. Onko Eurooppa turvapaikan hakijalle aidosti turvapaikka tai voisiko se olla? Kenelle Euroopan ylipäätään pitää olla turvapaikka? Myös kirkkojen on syytä pohtia, miksi afrikkalaiset nuoret miehet etsivät uutta elämää Euroopasta – ja toimittava niin, että ihmisarvo ja ihmisyys ovat kaikissa olosuhteissa turvatut.

Euroopan maista suurimman pakolaisjoukon vastaanottaneessa Saksassa poliittinen ja kirkollinen keskustelu on ollut vilkasta. EKD-kirkkoliittoon kuulumaton Berliinin Steglitzin luterilainen kirkko on tehnyt pakolaisten hyväksi uraa uurtavaa työtä. Olemme saaneet siitä Suomeenkin paljon rohkaisevia viestejä.

ASETTUMINEN PAKOLAISEN asemaan on syntyperäiselle eurooppalaiselle haasteellista. Millaisen kuvan Eurooppa ja vaikkapa Euroopan unionin eripuraiset jäsenmaat antavat maanosan vieraanvaraisuudesta ja vastuusta?

Suomessa keväällä vieraillut Saksan protestanttisen lähetysjärjestön (EMW) teologinen johtaja **Michael Biehl** kysyy, onko meillä syvään juurtunut halu suojella omaa aluettamme niin, että siitä tulee linnoitus.

”Jumala ompi linnamme”, mutta onko hän linna vain sopiviksi katsomillemme ihmisille?

Jaakko Rusama
dosentti, lähetysteologi, Kirkkohallitus

Pixabay

Opeta norsu tanssimaan ja kirkko julistamaan ristin sanomaa

Jos kirkko on norsu ja musiikki on Pyhän Hengen kutsuva rytmi, professori Jooseop Keum haluaa nähdä kaikkien norsujen tanssivan. Silloin ne levittävät sanomaa Jeesuksen rakkaudesta ristillä.

KIRKKOJEN MAAILMANNEUVOSTON Maailmanlähetyksen ja evankelioimisen komission edellinen johtaja, eteläkorealainen TT **Jooseop Keum** on huolissaan oman kirkkonsa tulevaisuudesta.

Syy huoleen löytyy eurooppalaisista kirkoista. Keum pelkää, että kristinusko kulkee Koreassakin samaa tietä eurooppalaisen kristinuskon kanssa. Hänen mielestään valtakirkkojen on vaikea liikkua Pyhän Hengen tahdissa.

– Kyse on kirkkojen rakenteesta. Vanhoilla ja vahvoilla kirkoilla on raskaat rakenteet. Kysymykseni on tämä: Miten rohkaista kirkkoja olemaan aktiivisesti mukana muuttuvassa maailmassa? On kuin pitäisi opettaa norsu tanssimaan, Jooseop Keum kuvailee.

Silti joissakin Aasian maissa on tämäkin opittu. Thaimaassa voi nähdä suuren norsun tanssivan musiikin tahdissa. Kirkkojen pitää kuulla Pyhän Hengen ääni ja liikkua sen mukaan, Keum vertaa.

Ovet auki maailmaan

Eurooppalaisten kirkkojen jäsenmäärä laskee. Siksi kirkot ovat peloissaan ja käpertyneet rakenteisiinsa, suljettujen ovien taakse. Keum muistuttaa Johanneksen evankeliumista. Kun Jeesus oli ristiinnaulittu, opetuslapset kokoontuivat lukittujen ovien takana, sillä he pelkäsivät juutalaisia. Evankeliumissa Jeesus ilmestyy opetuslapsille ja sanoo kolme asiaa. Ensin: ”Rauha teille!” Toiseksi: ”Ottakaa vastaan Pyhä Henki!” Kolmanneksi: ”Menkää rauhassa!”

– Näin pitää sanoa myös kirkoille. Olkaa rauhassa, ottakaa vastaan Pyhä Henki ja menkää maailmaan, Keum selittää.

Pyhän Hengen rohkaisemina opetuslapset uskalsivat avata suljetun yhteisönsä ovet. Evankeliumi leviää, kun kirkko kohtaa maailman.

Keumin mielestä pohjoisen kirkkojen tulisi oppia etelän kirkoilta ja erityisesti helluntailaisuudesta.

– Kaksi viime vuosisadan merkittävintä kristillistä liikettä olivat ekumeeninen liike ja helluntailaisuus. Valtakirkoissa helluntailaisuuden opetusta Pyhästä Hengestä on pelätty. Sitä on pidetty harhaoppina. Globaalin etelän kirkkojen

> Etelä-Koreassa kirkkoon on vaikea tulla rikkinäisissä housuissa.

esimerkki näyttää meille kuitenkin, millainen voima Pyhässä Hengessä on.

Etelän oppilaaksi

Keumin mielestä pohjoisen kirkkojen perinne on käännyttämisessä, ei evankeliumin levittämisessä. Sukupolvien ajan pohjoisen kristityt käännyttivät muita omaan uskoonsa. Tätä Keum pitää ymmärrettävänä, mutta evankeliointia se ei ole ollut.

– Kreikan sana *evangelion*, tarkoittaa hyvää uutista. Ei ole kyse meistä. Uutisen pitää olla hyvä sille, joka ottaa sen vastaan. Käännyttämisessä näin ei ole.

Keum pelkää, että eurooppalaiset levittävät edelleen mieluummin kirkon rakenteita kuin evankeliumia.

– Pohjoisen kirkoilla on hyvin vahvat rakenteet, hierarkia ja patriarkaatti. Evankeliumi elää kuitenkin rakkaudessa, josta kirkot puhuvat liian häveliäästi. Levitetään sanomaa kirkosta enemmän kuin sanomaa Jeesuksen rakkaudesta ristillä. Evankeliumin pitää olla hyvä uutinen. Jos levitämme jotakin muuta sanomaa, siitä tulee huono uutinen.

Orja kirkon johtajana

Kristitty maailma muuttuu nopeasti. Euroopassa kirkot kuihtuvat samalla, kun kirkot Aasiassa ja Afrikassa kasvavat nopeammin kuin koskaan. Keum pelkää, että kirkon kuihtuminen voi Koreassakin olla lähellä.

– Kun kristinusko saapui Koreaan, se oli yksiselitteisesti hyvä uutinen. Kungfutselaisen yläluokan sortamille evankeliumi toi ihmisarvon, se oli vapautusta orjuudesta.

Keum vertaa korealaisten vapautusta Apostolien tekojen kertomukseen. Kun kirkon keskus siirtyi Jerusalemista Antiokiaan, seurakuntaa johtamaan valittiin Simeon, jota kutsuttiin nimellä Niger. Keumille Simeon edustaa nimenomaan nigerialaista.

– He valitsivat mustaihoisen, afrikkalaisen orjan johtajakseen! Keum korostaa.

Albin Hillert/KMN

Jooseop Keum puhui Pyhän Hengen johdatuksesta Kirkkojen maailmanneuvoston maailmanlähetyksen konferenssissa maaliskuussa Arushassa Tansaniassa. Kotimaassaan Etelä-Koreassa Keum toimii teologian professorina.

Roomassa orjia kohdeltiin kuin eläimiä ja silti kristityt valitsivat orjan johtajakseen. Korealaisille ja Intian daliteille evankeliumi oli samanlainen vallankumous, se muutti ihmisten arvoja ja yhteiskuntaa. Siksi kristinuskolla on mennyt Koreassa niin hyvin.

Parempi tie on afrikkalainen

Nyt korealaisilla kristityillä menee hyvin ja tässä Keum näkee oman kirkkonsa uudet haasteet.

– Kirkkoon on entistä vaikeampi tulla. Kristityt ovat keskiluokkaistuneet tai jopa hallitsevassa asemassa. Kirkoissa on hyvin pukeutuneita, hyvin koulutettuja ihmisiä ja sinne on vaikea tulla likaisissa kengissä rikkinäisissä housuissa.

Keum näkee Korean kirkon olevan tienhaarassa. Sen on valittava eurooppalainen tai afrikkalainen tie. Eurooppalaistuessaan kirkosta voisi Koreassakin tulla valtakirkko, lähes valtionkirkko.

– Tai sitten valitsemme afrikkalaisten kirkkojen tien, avoimen yhteisöllisyyden ja voimakkaan julistuksen. Toivottavasti emme seuraa eurooppalaisten esimerkkiä. Jos kirkko unohtaa lähetystehtävänsä, se ei selviä.

Siksi Keum toivoo, että samoin kuin norsut voivat oppia tanssimaan kuullessaan musiikkia, kirkot oppisivat kuuntelemaan Pyhää Henkeä.

Kimmo Saares ja Samuli Suonpää

”Haluammeko oppia yhdessä, miten Jumalan lähetys toimii?”

Lähetystyön voima nousee niukkojen resurssien keskeltä ja erityisesti Afrikasta. Ekumeeninen ja herätyskristillinen liike ovat lähentyneet toisiaan. Kristikunnan kielenkäyttö on muuttunut nöyremmäksi ja dialogisemmaksi. Näin näkee Kirkkojen maailmanneuvoston edellinen lähetysjohtaja Jooseop Keum.

Usko, toivo, rakkaus, rauha, toivo ja marginaalissa elävien elämään osallistuminen kuuluvat opetuslapsen elämään. Viesti lähetettiin Arushasta kaikkialle maailmaan.

KIRKKOJEN MAAILMANNEUVOSTON maailmanlähetyksen ja evankelioimisen konferenssi pidettiin maaliskuussa Arushassa Tansaniassa. Konferenssin järjesti KMN:n pysyvä elin, maailmanlähetyksen ja evankelioimisen komissio.

Yhden merkittävistä esitelmistä piti komission johtaja, eteläkorealainen tohtori **Jooseop Keum**. Hänen toimikautensa päättyi kesällä 2018. Keum tarkasteli lähetysajattelun kehittymistä kirkkojen yhteyspyrkimyksissä.

Keum aloitti tarkastelun vuonna 2005 Ateenassa pidetystä maailmanlähetyksen konferenssista ja päätti sen viime kevään konferenssiin Arushassa.

Tässä KMN:n komissiossa, samoin kuin opillisia kysymyksiä käsittelevässä Faith and Order -komissiossa, on täysjäsenenä mukana myös maailman valtakirkko, roomalaiskatolinen kirkko. Kirkkojen maailmanneuvostossa lähetyksen ja evankelioimisen kysymyksiä käsittelevät siis eri tunnustuskuntien edustajat erittäin laajasti. Mukana ovat monet helluntaikirkot, ortodoksit, protestantit ja anglikaanit yhdessä katolilaisten kanssa.

Voima nousee Afrikasta

Kristillisen lähetyksen historiaa on perinteisesti kuvattu maantieteellisenä laajentumisena kristillisestä keskuksesta tavoittamattomien kansojen keskuuteen ja aina maan ääriin asti. Nyt tilanne on toisenlainen. Elämme maailmanlaajan kristillisyyden aikaa. Enemmistö kristityistä elää etelässä ja idässä, ei enää Euroopassa tai Pohjois-Amerikassa.

Maanosista kristittyjä on eniten Afrikassa. Keumin mukaan lähetyksen voima nousee nykyisin juuri Afrikasta.

”Kyse on Jumalan ihmeellisestä toiminnasta. Kun Afrikassa pidettiin maailmanlähetyksen konferenssi edellisen kerran 60 vuotta sitten, tällaista tilannetta ei osattu edes kuvitella”, Keum toteaa.

Ovatko kirkot ja kristityt maailmanlaajuisesti nyt valmiita oppimaan siitä, miten Jumalan lähetys toimii Afrikassa? Olemmeko valmiita antamaan Afrikan johtaa meitä eteenpäin? Näihin kysymyksiin Keum etsi vastauksia.

Luottamus on lisääntynyt

Keumin havaintojen mukaan ekumeeninen liike ja herätyskristillinen liike ovat lähentyneet toisiaan lähetystyön kysymyksissä 2000-luvun alusta alkaen. Keskinäinen luottamus on lisääntynyt, mitä Kirkkojen maailmanneuvosto omalta osaltaan haluaa vahvistaa.

> ”Olemmeko valmiita antamaan Afrikan johtaa meitä eteenpäin?

Hyvä esimerkki yhteisestä huolesta ja yhteistyöstä on vuonna 2011 julkaistu ”Kristillinen todistus moniuskontoisessa maailmassa”. Myös suomeksi käännetyssä asiakirjassa kuvataan kristillisen lähetyksen olemusta ja sitä, kuinka erilaiset kristilliset tahot kykenevät työskentelemään yhdessä. Siinä korostetaan lähetyksen Pyhään Kolminaisuuteen perustuvaa olemusta, Jumalan valtakuntaa sekä uskontojenvälistä ja kulttuurien välistä vuoropuhelua.

Julkaisu on KMN:n, Maailman evankelisen allianssin ja Vatikaanin uskontojenvälisen dialogin neuvoston viisi vuotta kestäneen prosessin tulos. Näiden tahojen vaikutuspiiriin kuuluu lähes 90 prosenttia maailman kristityistä.

Yltäkylläistä elämää

Kirkkojen maailmanneuvoston merkittävin prosessi liittyy ”Yhdessä kohti elämää” -lähetysasiakirjan hyväksymiseen KMN:n yleiskokouksessa vuonna 2013.

Asiakirjassa ilmaistu ekumeeninen ja trinitaarinen lähetyskäsitys korostaa Pyhän Hengen työtä. Lähetyksen päämääränä on vahvistaa elämää sen kaikessa täyteydessään – Jumalan lähetys on elämää antava missio.

Lähetys nousee reuna-alueilta, köyhien ja ilman taloudellista valtaa elävien keskeltä. Tämä on luova ja radikaali näkökulma.

Luominen ja hengellisyys eli spiritualiteetti ovat lähetyksen keskuksessa, koska Jumalan lähetys on enemmän kuin ihmisten asettamat tavoitteet.

Näky lähetyksestä on aidosti yhteinen eli ekumeeninen ja ottaa huomioon muun muassa siirtolaisuuden ja maailmantalouden kysymykset.

Yhteinen lähetysnäky sitoutuu evankeliointiin nöyrästi ja kaikkia kunnioittaen.

”Hyvän sanoman jakaminen Jeesuksesta Kristuksesta on lähetyksen suuri kysymys. Se on pelastava sanoma koko maailmalle”, Jooseop Keum totesi.

Jaakko Rusama

Albin Hillert/KMN

Lähetystyötä teekkarikulttuurin keskellä

Teekkareiden raamattupiiristä vain yksi mies selvisi sodasta. Hän halusi tehdä elämällään jotakin merkittävää ja perusti Ristin Killan. Työ evankeliumin hyväksi jatkuu edelleen.

KESKELTÄ ESPOON Otaniemen vilkasta kampusaluetta löytyy pieni kappeli. Kiire unohtuu, kun sisään astuessa eteen avautuu upea luonnonalttari yksinkertaisine risteineen. Täällä, teekkarikylän sydämessä, kokoontuu säännöllisesti yhteiskristillinen Ristin kilta.

Vuodesta 1947 toiminut yhdistys on edelleen aktiivinen. Eri alojen opiskelijat saavat syventää hengellistä elämäänsä ja toimia yhdessä kristillisen vastuun pohjalta.

Ristin killan juuret ovat Teknillisessä korkeakoulussa ennen sotia toimineessa raamattupiirissä. Sen kahdeksasta jäsenestä vain yksi selvisi hengissä. Hänen aktiivinen toimintansa vaikutti ratkaisevasti killan syntyyn. Nykyään Ristin killassa on tarjolla kappeli-iltoja, raamattupiirejä, leirejä ja saunailtoja.

Lähetystyöllä erityinen asema

Lähetystyö on ollut aina tärkeä osa Ristin killan toimintaa. Tiukalla budjetilla elävät opiskelijat haluavat auttaa vähäosaisia.

Ristin Kilta

Kiltalaiset leikkivät lasten kanssa lastenkoti Elämässä Pietarissa viime vuoden keväällä.

Tällä hetkellä Ristin kilta tukee Intian kastittomien lasten koulua One Way Missionin kautta, Pietarissa sijaitsevaa lastenkoti Elämää, Bosnia-Hertsegovinan romaniyhteisöjen köyhiä lapsia sekä Lähetysyhdistys Kylväjän juutalaistyötä Israelissa.

”Perusteina kohteen valinnalle ovat hyvän tekeminen ja evankeliumin levittäminen. Killan Lähetysjaosto ehdottaa avustuskohteita ja kerää ideoita myös kiltalaisilta. Johtokunta hyväksyy kohteet”, Ristin killan lähetysvastaava **Rose-Maria Laine** kertoo.

Lähetyskohteita muistetaan rahallisen avun lisäksi myös esirukouksessa ja järjestämällä aktiomatkoja.

”Kiltalaiset tekevät noin vuoden, parin välein matkoja, joilla viedään rahaa lastenkodille Pietariin. Lähetystyöhön kerätään rahaa muun muassa lahjoituksina”, Rose-Maria Laine toteaa.

Esillä kotikulmilla

Kotimaassa lähetyskutsua toteutetaan erilaisin tempauksin Otaniemessä. Näitä ovat olleet muun muassa vuosittainen Bordelliaktio ja erilaiset siivoustempaukset.

Ristin kilta järjestää vappuisin ilmaisen Wiinaton wappu -tapahtuman, jossa on musiikkia, hyvää vappuruokaa sekä hauskoja ohjelmanumeroita. Se tarjoaa hyvän vaihtoehdon perinteiselle suomalaiselle alkoholihöyryiselle vapulle. Osallistujia on vuosittain sadasta pariin sataan henkilöön.

”Aalto-yliopiston Wappuradiossa tuotetaan lisäksi kristillistä ohjelmaa vapun aikaan. Tänä vuonna lähetettiin Kysy kristityltä -ohjelma ja kristillinen musaradio”, Rose-Maria Laine kertoo.

Saija Tiilikainen

Kierrätyspiste

Miten sinun seurakunnassasi tehdään lähetystyötä? Laita idea kiertämään: ext-danielle.miettinen@evl.fi

Vi tror, därför översätter vi

DEN KRISTNA kyrkans liv och historia har från första början präglats av översättning, av gränsöverskridning och av möten med andra kulturer, språk och tankesätt.

Berättelsen om den första pingsten fångar i ett nötskal den tidiga kyrkans beredskap och ambition att låta människor höra evangeliet på sitt eget språk. Reformatorernas strävan att översätta Bibeln till folkspråket kan följaktligen ses som en fortsättning på pingstundret, inte som någonting radikalt nytt.

Kyrkans födelse krävde ett gigantiskt översättningsprojekt: den judiska traditionen och judarnas heliga skrifter omtolkades i ljuset av Jesu död och uppståndelse. Den kristna tron står i kontinuitet med judarnas religion, men förutsätter en långtgående omläsning av skrifter, lagtexter och ritual. Nya testamentet visar att detta översättningsarbete på många sätt var en smärtsam och svår process, som ledde till upprivande kontroverser mellan de olika apostlarna.

DEN JUDISKA tron hade inte någon stark missionsinriktning, förutom visionen om att alla folk en dag skulle samlas i Sion på Herrens dag. Missionsbefallningens uppdrag att gå ut till alla folk kompletterar den samlande ambitionen med en sändande; utåtriktad rörelse. En konsekvens av det här missionsarbetet blir behovet att kontextualisera evangeliet genom att knyta an till mottagarnas språk, kultur, föreställningar och världsbild.

Samtidigt är det ett obestridligt faktum att kyrkornas liv ofta har präglats av en stor oförmåga att hantera och förhålla sig till förändring. Som ett nedslående konkret exempel kan nämnas hur de finländska biskoparna i slutet av 1800-talet och början av 1900-talet förhöll sig såväl till arbetarklassens krav på rättvisa och drägliga arbetsförhållanden, som till frågan om allmän rösträtt och kvinnornas jämställdhet. Om man inte gör sig besväret att försöka leva sig in i människors behov och längtan framstår alla krav på reformer lätt som ett hot inte bara mot det rådande samhället, utan mot Bibeln och Guds eviga ordningar.

Borgå stift

> Översättningen kan berika texten genom att väcka nya associationer.

ÖVERSÄTTNING KAN väcka rädslor, eftersom översättning oundvikligen för med sig förändring. Alla som har försökt översätta texter vet att det inte finns någon total och fullständig översättning mellan två språk, två tidsperioder eller två kulturer.

Det går allting något förlorat även i den mest noggranna översättning, samtidigt som översättningen kan berika texten genom att väcka nya associationer och hittills oanade betydelser hos originalet.

Jag vågar hävda att kyrkans liv kan beskrivas som en ständigt pågående översättningsprocess. Vi berättar, förkunnar och förklarar bibeltexter, och exemplifierar dem med parallella erfarenheter från vardagen. Översättningen sker inte bara i ord. Att vara en Jesu lärjunge är att i sitt liv försöka tillämpa hans exempel i handlingar präglade av omsorg, barmhärtighet och kärlek.

Björn Vikström
Biskop, Borgå stift

Nya riktlinjer för Svenska kyrkans internationella arbete

När svenska kyrkans mission grundades talade man om "den trebenta grytan", nämligen kyrka, skola och sjukhus. Idag är riktlinjerna andra, men den holistiska missionssynen lever kvar. I år fick kyrkans internationella arbete en ny strategisk plan. Arbetsområdena väcker diskussion även i Finland.

Människans värde i centrum

Uppdraget är att Gud sänder oss i ord och handling att dela evangeliet, försvara mänskovärdet och värna skapelsen. Det holistiska evangeliet får en framträdande plats samtidigt som mänskans värde och rätt samt skapelsens integritet betonas.

Arbetet bedrivs utifrån vedertagna principer för effektivt utvecklingssamarbete, humanitära principer, det genusintegrerade mänskorättsbaserade arbetssättet (MRBA) och Busandeklarationens principer för utvecklingseffektivitet.

Enligt den internationella chefen **Erik Lysén** är målet att stöda kyrkor och civilsamhällsorganisationer att vara livskraftiga och dynamiska aktörer, som utifrån ett människorättsbaserat arbetssätt bidrar till att skapa utrymme för mänskor att synas, verka och göra sina röster hörda.

Vilka förändringar?

Svenska kyrkans internationella arbete bedrivs under perioden 2018–2022 inom ramen för sex tematiska områden. Med arbetsområdena vill man åstadkomma förändring.

Inom ***teologi och utveckling*** kommer kyrkans internationella arbete att betona religions- och övertygelsefrihet samt kyrkans uppdrag och samhällsansvar. Programmet för ***rättvis fred*** handlar om att kyrkan arbetar för ökad trygghet, möjlighet och egenmakt att förebygga och hantera konflikter och delta i fred- och försoningsprocesser.

Genom arbetet för ***genusrättvisa och jämställdhet*** skapas förbättrade förutsättningar till jämställt deltagande och ledarskap i kyrka och samhälle.

Med programmet för ***sexuell och reproduktiv hälsa och rättigheter*** vill man hindra utsatthet bland kvinnor barn, unga, homosexuella, bisexuella, transgender, intersexuella och queerpersoner.

Kyrkan vill betona hälsovård och attityd- och beteendeförändring så att diskriminering, stigmatisering, skadliga normer och sedvänjor motverkas.

Genom ***rättvis och hållbar försörjning*** vill kyrkan stärka utsatta gruppers egenmakt så att deras ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter förverk-

Pixabay

ligas. Samtidigt vill man arbeta för stärkt förmåga att hantera klimatförändringarnas utmaningar. Programmet ***rädda liv, lindra nöd och upprätthålla mänsklig värdighet*** betonar mänskornas fysiska och psykosociala välbefinnande.

Diskussion om arbetsområden

De nya riktlinjerna återspeglar på många sätt den förändring som ägt rum de senaste årtionden. Det följer tänkandet i lutherska och ekumeniska missions- och diakonidokument, konstaterar FMS verksamhetsledare **Rolf Steffansson**.

Många av betoningarna i dokumentet har också diskuterats aktivt vid FMS – nämligen byggandet av kyrkornas egen kapacitet, lokalt ägarskap och påverkansarbete. Det behövs en diskussion om hur vi formulerar missionen och tron relevant i dagens och framtidens kontext och omgivning, efterlyser Steffansson.

I Finska Missionssällskapets egna dokument finns en starkare betoning på gemensamt delande av evangeliet och inbjudan till kyrkans gemenskap. Att betona religionsfrihet betyder att vi, förutom att hålla fast vid andras rätt också själv delar det vi tror på, sammanfattar Steffansson.

ACT ett stöd i arbetet

Svenska kyrkans internationella arbete har ett brett mandat och omfattar både våra missionssällskaps och Kyrkans Utlandshjälps verksamhetsfält. Ett viktigt stöd i arbetet utgörs av medlemskapet i ACT-alliansen, konstaterar **Tomas Ray,** som jobbar med internationella frågor i Borgå stift. Tack vare samarbetet kan kyrkor agera effektivare vid katastrofer samt ha en starkare påverkansröst.

När ACT-alliansen gjorde det möjligt för missionsorganisationer att bli medlemmar antogs även FMS som fullvärdig medlem i mars detta år. ACT-medlemskapet är en bekräftelse på att holistiskt arbetande missionssällskap gör betydande insatser inom bistånd och humanitärt arbete, berättar Rolf Steffansson.

Tron som drivkraft

Grunden för Svenska kyrkans internationella arbete är enligt den nya strategin tron på Jesus Kristus. Tron som grund och drivkraft är en viktig resurs för att åstadkomma förändring. Samtidigt är det viktigt att missionen också i framtiden har en tydlig utgångspunkt i Jesu död och uppståndelse, som förutsättningen för missionsuppdraget.

När vi diskuterar framtidens mission med **SLEF**, som är en av vår egen kyrkas aktiva missionsorganisationer, påminns vi om att hälsa och hållbar livsföring understryker missionsbefallningen om den kombineras med ett vittnesbörd om Frälsaren Jesus Kristus.

Miljöfrågor och hållbarhet får inte betonas så starkt att det inte finns utrymme för det himmelska hoppet om en ny jord och ett evigt liv i Gud.

Johanna Björkholm-Kallio

Svenska kyrkans mission

- Grundades 1874.
- Lutherhjälpen grundades 1947 som en hjälporganisation under Lutherska Världsförbundets svenska sektion.
- År 2008 slogs Svenska kyrkans mission samman med Lutherhjälpen.
- Organisationerna bedriver idag samfällt verksamhet under namnet Svenska kyrkans internationella arbete.

Adressändringar
Tfn: 09 18021
e-post: lahetyslehti.kirkkohallitus@evl.fi
Kyrkostyrelsen /
Kyrkans missionscentral
PB 210, 00131 Helsingfors

Utgivare
Kyrkans missionscentral
PB 210
00131 Helsingfors
Tfn: 09 18021
Fax: 09 1802 350
sakasti.evl.fi/kirkkommelahetys

Chefredaktör
Risto Jukko
risto.jukko@evl.fi

Redaktionssekreterare
Danielle Miettinen
ext-danielle.miettinen@evl.fi

Redaktion
Ville Auvinen
Johanna Björkholm-Kallio
Kari Eskelinen
Anssi Nurmi
Jaakko Rusama
Kimmo Saares
Saija Tiilikainen

Tryck
Grano Oy

Layout
Jouni Halonen / Grano Oy

Upplaga
3300 st.

ISSN 0789-5135
ISSN 2242-3877 (webb)

BFE1

LHT
Posti Oy

Posti Green

Emme näe sinua,
vieraan ainoastaan.
Auta, että ottaisimme
Herra, sinut vastaan.

Anna meidän osoittaa
vieraanvaraisuutta.
Avaa lukot sydäntemme.
Näytä suuntaa uutta.

Anna-Mari Kaskinen

SUOMEN EV. LUT. KIRKKO

Pixabay/Daria Yakovleva